

İşçi sınıfı hem salgına hem kapitalizme karşı tüm dünyada ayakta

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2020 / Sayı: 127 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tofaş, Reno, Arçelik, Çayırova Boru, HT Solar, Mercedes, Mutlusan, VIP Tekstil, Cargill fabrikalarından, Eskişehir, Bilecik, İzmir, Çorlu ve Bursa'dan işçilerden haberler

Sayfa: 2-3

HAYAT EVDE DEĞİL, MÜCADELEDE!

Bu savaş örgütsüz kazanılmaz!

Virüsle mücadele için yapılacaklar belli. Elini yıka, sosyal mesafeyi koru, evde kal... Bir de yeni slogan var: Hayat eve sığar... Hayat var, hayat var. Sabancı'nın oğlu gibi kimilerinin hayatı Boğaz yalısına bile zor sığıyor, kimilerinin sadece salgın günleri değil tüm hayatı küçük dairelerde, gecekondularda başlayıp bitiyor. İstanbul'da doğup bir kez bile denizi görmeden yaşamını sürdüren ne çok insan var!

Mahallenizdeki marketin ya da bakkalın raflarını dolduran ürünleri, eczanelerdeki ilaçları üreten ve bu ürünleri taşıyan, hatta evinizin kapısına kadar getiren işçiler emekçiler olduktan sonra hayat eve sığar. Sahada iletişim hatlarının bakımını onarımını yapan, tüm haberleşme araçlarının işlemlerini sağlayarak sizi telefonunuzdan dünyaya bağlayan işçiler olduktan sonra hayat eve sığar. Yine de hastalık sizi bulduğunda, sizi yeniden sağlıklı şekilde evinize döndürmek için hazır kıta hastanelerde savaşan sağlık emekçilerinin varlığı sayesinde hayat eve sığar.

Demek ki salgın da olsa hayatta değişen bir şey yok. İnsanoğlu

için emek yoksa hayat da yok! Ama bu salgın günlerinin bir başka acı gerçeği ile karşı karşıyayız. Ne olursa olsun hayatın devam etmesini borçlu olduğumuz işçi ve emekçiler, hayati tehlike altında çalışıyorlar. En başta sağlık emekçileri! En ön safta, ama donanımsız, ekipmansız, yine de 24 saat, yine de insanüstü bir çabayla hayatlarını ortaya koyuyorlar. Cephe gerisinde fabrikada, tarlada, depoda, telefon başında, markette, kamyonda, tırda, motosiklet üstünde çalışan işçi ve emekçiler de kelle koltukta çalışıyorlar.

Bu kader değil. Böyle olmak zorunda değil. Salgın da olsa mücadelede değişen bir şey yok! Örgütlü olmaktan, örgütlenmekten başka çare yok!

Boğaz kenarındaki yalısında bisiklet çeviren Sabancılar örgütlü. Saraydan 100 milyarlık paketi, diğer patronlarla birlikte, örgütleriyle, TOBB'uyla, TÜSİAD'ıyla, MÜSİAD'ıyla, TİSK'yle böyle koparıldılar. Devlet hastaneleri savaş alanına dönmüşken, acilden gelen hastaları para alamayacağı için test yapmadan devlete sevk eden, felaket döneminde kâr peşinde koşan, özel hastane patronları da

örgütlü. Hükümette sağlık bakanı seviyesinde temsil ediliyorlar. Vatandaş zatürre olmuş halde test sırası beklerken Çin'den test ithal edip parasına bakanlar da örgütlü. Örgütün adı AKP! İş ki mesele patronların çıkarı olsun... "Muhafiz ama" diyerek iktidara alkış tutan muhalefet partileri de patronların örgütleri!

İki savaşımız var. Biri virüse karşı diğeri sınıf savaşı. Hayatı var edenlerle, hayatlar üzerinden kâr edenlerin savaşı! Bu savaş hiç örgütsüz kazanılır mı? Milyonların hayatı kârından, imajından, iktidarından başka şey düşünmeyen bu asalak sınıfın insafına bırakılır mı?

Hastanelerde, fabrikalarda, hayatı var etmek için savaştığımız her yerde, sendikalarda örgütlenelim, komitelerimizi kuralım! Bugün hayatta kalmak için! Yarın eşit ve özgür bir hayatı kurmak için! Patronlardan ve onların düzeninden kurtulalım! Kârın değil hayatın gereğinin yapıldığı, patronların hüküm sürdüğü değil emeğin özgür olduğu bir düzeni kurmak için Devrimci İşçi Partisi'nde örgütlenelim. **Sağlıklı, huzurlu, eşit ve hür bir hayat sosyalizmde!**

7 Korona günlerinde istibdad ve hürriyet

10 İdlib'de Jeffrey'nin savaşı kapıda

11 23 Nisan 1920: Türkiye'nin ilk Kurucu Meclisi

Arçelik Çerkezköy fabrikasından bir işçi

Onlar için değil, kendimiz için üretim!

Türk Metal yönetiminin açıklamasında işverenlerle yapılan bir dizi toplantıda bazı konularda mutabakata varılmıştır yazıyor. Hangi patronlarla, hangi toplantılarda mutabakata varıldı? Bir tane fabrikanın ismi var. Ford. Ford'da solunum cihazı üretilebileceğini biliyoruz. Ya bedelsiz solunum cihazı üretirsiniz yahut da biz fabrikaya el koyar üretiriz gibi bir konuşma mı? Elbette değil. Bu süreçte işten atma olmayacak deniyor ama geri kalan her şey sermayenin istediği şekilde. Bir şeye karşılık kaç

şey verilmiş vaziyette?! Telif ve denkleştirme çalışması, fazla mesai ücretlerinin verilmemesi, daha neler neler... Peki fabrikada virüs çıkarsa? Bize söyledikleri protokole göre fabrikanın yine de kapanmayacağı, ama protokolde bu durumda çalışmaktan kaçınma hakkının kullanılabilceği ve üretimin durdurulacağı yazıyor! Biz metal işçileri olarak bu şartlar altında da, gerekli tedbirlerin alınması ile üretmeye hazırız! Ama Koç'ların cebini doldurmak için değil, kendimiz için üretmenin zamanı bugün!

Arçelik'te de solunum cihazı üretilen. Ama bir bant ona ayrılırken diğer bantta hazır olun rekor denemesi yapacağız diyorlar. Hayır, üretimden gelen tüm gücümüzü halkın sağlığı için kullanalım! Yok eğer halkın sağlığını da işçinin sağlığını da yok sayarak rekor denemeleri ile televizyon üretirmeye devam edecek olurlarsa o zaman gücümüzü göstermeyi de biliriz!

Eskişehir Arçelik'ten bir işçi Yarınımızdan emin değiliz işten çıkartma yasaklansın!

Merhaba ben Arçelik A.Ş. Eskişehir Buzdolabı İşletmesi'nde çalışan bir işçiyim. Bu fabrikaya İŞKUR vasıtasıyla girdim. Bu sebeple eğer patron istese bile İŞKUR kapsamında çalıştığım için ücretli veya ücretsiz izne çıkma ihtimalim yok. Çünkü İŞKUR'un işçiye tanıdığı izin hakkı 5 gün raporlu 6 gün raporsuz olmak üzere 11 gün. Yani eğer olası bir durumda 11 günü geçecek bir hastalık çıkarsa sağlık nedeniyle istifa etmek durumunda kalıyoruz. İstifa etmediğimiz takdirde İŞKUR yine işten çıkartarak bir yıllık kullanım hakkını kısıtlıyor. Bu demek oluyor ki

bizim virüs başta olmak üzere herhangi bir hastalığa yakalanma şansımız yok. Yani bize hastalanmak yasak! Fabrikada hijyen, eldiven, maske, ve bulunduğumuz ortamların dezenfekte edilmesi, yemekhane düzeni, bantlardaki mesafeler anlamında koronavirüsten korunabilmemiz için bildiğim birçok işyerinden daha fazla önlem alınmış durumda. Bunda elbette fabrikada sendika olmasının da çok büyük bir etkisi var. Arçelik'te 50 yaş üstüne ve kronik hastalığı olanlara ücretli izin verildiği söyleniyor. Bunun içeriğine tam olarak hakim değilim ama eğer diğer yerlerde ol-

duğu gibi yıllık izinden kesiliyorsa bunun adı ücretli izin değil gasptir. Fabrika içinde bir güven durumu var doğrudur ama bunun birkaç örneğinden birini yaşıyoruz. Fabrika ve işyerlerinin ezici çoğunluğunda işçi arkadaşlarımızın sağlığı için hiçbir önlem alınmadığını biliyorum. Bu kadar büyük bir salgınla karşı karşıyayken kâr değil yaşamı savunmaya öncelik verilmektedir. Ücretli izin hakkı genelleşmelidir. Yarınımızdan emin değiliz, işten çıkartma yasaklanmalıdır!

Hadımköy Mercedes fabrikasından bir işçi

Türk Metal artık bizden yana ol!

Merhaba ben Mercedes'te çalışıyorum. Tüm dünyayı saran korona virüsü ülkemize geldi. Devlet herkese evinde kal derken bize yollar göründü, işe gitmeye devam ettik. İşyerinde alınan tek önlem her yere dezenfektan ve maske otomatları koymaktı. Binlerce insan aynı ürünlere dokunmaya, bir arada çalışmaya devam ettik. Sanki tüm insanlık biz otobüs üretmezsek ölecekti çünkü. Sanki üretti-

ğimiz otobüsler insanların işe giderken kullandığı sıkışık hatları rahatlatmak içindi. Neyse ki yurtdışından malzeme gelmeye başladı da üretim durdu fabrikada. Bize 2 hafta ücretli izin verdiler, sonrasında yine uzayabilir ve o zaman ne olacağı belli değil.

Bu sırada sendikamız Türk Metal bir anlaşma yayımladı. Sözde patronlarla bir araya gelmiş ve kararlar alınmış. Ama okuyunca anlaşılıyor ki patronlar kararlar almış, sendika da kabul etmiş. Çünkü söz konusu anlaşmaya göre yine bizden ücret ve yıllık izin kesintisi yapılabilecek, hatta telif adı altın-

da ücretsiz mesailerde çalıştırılabileceğiz. Bu nasıl anlaşma? Biz hiç hadi patronlar bizi düşünmez de sendikamız düşünür diyemeyecek miyiz? Sendikamız patronlara diyemiyor mu, siz zaten devletten teşvik alıyorsunuz neden işçiden kesinti yapılıyor? Ayrıca sendika neden elini taşın altına sokmuyor, mesela aidat almayabilir bir kaç ay, ya da yemek fişi vs. dağıtabilir. Biz işçiler sendikamız var diyip hiçbir şey yapmazsak olacağı bu, hala sendikayı anlaşmadan dolayı tebrik edenler var, tam olarak nesini alkışlıyorsunuz. Artık gözümüzü açmanın zamanı geldi.

Çorlu'da alüminyum fabrikasından bir işçi

Markette 1 metreden fazla yaklaşma, fabrikada 5.000 kişi birarada!

Koronavirüsün hızla yayıldığı dönemde ben de birşeyler söylemek istedim. Ben bir metal işçisiyim ve çalıştığım fabrika aynı şekilde üretimine devam etmekte. Önlem alınmadı denmesin diye de bazı ufak önlemler aldılar ama çok yetersiz. Serviste neredeyse ayakta gidicez, yemekhanede dip dibe yemek yiyoruz, aynı lavaboyu 40 belki 50 kişi kullanıyoruz. Başta sadece beyaz yaka

çalışanlarına idari izin verildi ve o da yarı yarıya dönüşümlü olarak kullanılacak. Peki bütün iş yükü üzerinde olan işçiler neden düşünülüyor? Fabrikadan bu virüsü kaparsam ve evimde dışarı çıkma yasağı olan aileme bulaştırırsam bunun sorumlusu kim olacak. Bir iş yapılıyorsa düzgün yapılmalı. Çalışılacaksa hep beraber, çalışılmayacaksa yine hep beraber memur, özel sektör

veya beyaz yaka, mavi yaka diye ayrılmamalı, herkes eşit olmalı. Marketlerde 1 metreden fazla yaklaşma sosyal mesafeni koru gibi kural koyuluyor tamam ama bu 500 kişi, 1000 kişi, 5000 kişi çalışan yerlerde de yapılınsın ki gerçekten bir önlem alındı diyelim. Aynı işçi markette 1-1,5 metre mesafede durmak zorundayken iş yerinde bantta üretimde dip dibe çalışmak zorunda. Neden!!!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İşçiler birlik olsa...

Türkiye'nin en büyük fabrikalarından olan TOFAŞ'ta üretime devam ediliyor. Avrupa'da bütün fabrikalarını durdurmuş olan bu iki dev kuruluş Türkiye'de üretime devam ediyor, daha fazla kar elde etmek için insanların sağlığını hatta yaşamını düşünmeden üretime devam ediyorlar. Çünkü biz onlar için köleyiz! Bu duruma sessiz kalan bir sendika (Türk Metal) ve işçisini umursamayan bir hükümet var! İşçiler olarak hep birlikte bir tepki göstersek.

Siz kâr edeceksiniz diye ölümüne çalışmayacağız desek. İşveren veya sendika zorla evden işe getiremez, on binlerce işçiyi işten çıkaramaz. Hükümet işçilere karşı bir tutum alamaz, bu riske giremez. İşte o zaman işçi sınıfı gücünü anlar. Belki o zaman yeni bir dünya kurulur, yeni bir Türkiye. Hükümetler gaflet, dalalet için de olmazlar, kendi menfaatlerini düşünmezler. Adalet önünde herkes eşit olur, bir çok şey değişir, işçi sınıfı değişir ve mücadele ederse!

Bursa Renault'dan bir işçi

Ürettiğimiz otomobilin bize de halka da faydası yok! Bantlarda solunum cihazı üretmek için seferber olmalıyız!

Virüsle mücadelede en çok konuşulan kaygılardan biri solunum cihazlarının yetersizliğidir. İtalya başta olmak üzere on binlerce vakanın olduğu ülkelerde tıbbi malzeme ve solunum cihazları yetmiyor. Ülkemizde de bu sorunun çıkacağı kesin görünüyor. Solunum cihazları için otomobil fabrikalarının, tıbbi malzemeler için de tekstil

fabrikalarının düzenleme yapıp bir an önce üretime geçmek gerekiyor. Renault'ta ürettiğimiz otomobilin bize faydası yok, belli ki yakında çok daha acı bir şekilde solunum cihazına ihtiyacımız olacak. Bizim fabrikada bunu yapacak gücümüz var. Mühendislikle, işçisiyle bu konuda seferber olmalıyız. Biz Renault işçileri olarak hazırız!

Gebze Çayırova Boru'dan bir işçi

Koronavirüs'le mücadelede sermayeye karşı birleşelim

Koronavirüs tehdidi devam etmekte. Kimisi bu durumun kıyamet habercisi olduğunu, kimisi insanlığın kaderi olduğunu söylüyor. Bu durum aslında kapitalizm olarak kendini göstermiyor mu? Her ne kadar tedbir alındığı söylenirse de yeterince tedbir alınmadığı her geçen gün vaka ve can kaybı rakamları olarak ortada. İşçiler olarak bizden o kadar vergi kesintisi oluyor, kesilen vergiler sağlık ve bilime mi gidiyor yoksa sermayeye kaynak mı oluyor? Ülkeyi yaratan bizler işçileriz. Sorunlar çözülürken işçi hakları gasp edilmemeli, bizler bunun için mücadele ediyoruz. Tedbir amaçlı patron ve sermaye destekçisi hükümet kararlar alıyor. Sermaye bir şekilde ilerleyecek, faturası işçiye kesilecek. Peki ülkemizdeki gelişmeler neler? Koronavirüs'le ilgili alınan tedbirler; Esnafın 18:00 a kadar açık, kahvehane camii lokanta gibi kalabalık ortam oluşturan mekânlar kapatıldı, insanlar arasında tokaşma temas kaldırıldı, kolonya, dezenfekte, maske ve dua ise işçiye sunuldu. Bizler işçi sınıfı olarak vardiyalarımıza devam etmekteyiz. Peki ama neden?

Her vardiya giriş çıkışlarda aş

ölçümü ve dezenfekte ilaçlaması yapılıyor. Belirli noktalara koyulan dezenfektanlarla her temas sonrası millet oradan kullanıyor. Yemek molasına grup halinde alınıp masalarda 3'er kişi oturuluyor, servislere ek servis ilave edilip her koltukta 1 kişi oturuyor. 35-40-50 kişi yıllık izine gönderiliyor. Sonuçta işçi yine patrona para kazandırmak için işe gidiyor. Çözüm bunun neresinde?

Amaç işçinin sağlığını korumak, kendisiyle birlikte topluma bulaştırmadan tehlikeyi önlemek mi? Yoksa bir işçiye bulaşması haberi gelene kadar işçiyi çalıştırıp sermayeyi ayakta tutmak mı? Sonuçta alınan her kararın faturası işçiye kesiliyor. Artık kapitalizmin düşüncelerine DUR diyelim. Karşılaştığımız durumun sağlığımız açısından ne kadar ciddi durumda olduğunun farkındayız ve bununla birlikte çözüm ararken faturasının da işçiye kesileceğini ve işçiye yönelik hakların gasp edilmesiyse olacağını tüm işçi sınıfı emekçilerine duyurarak birbirimize, işçi sınıfına ve haklarımıza sahip çıkmayı, mücadelemizi başta olmak üzere tüm işçi sınıfına selam olsun.

Kocaeli VIP Tekstil'den bir işçi

Vip Tekstil'de Koronavirüs şüphesi ve patron fırsatçılığı

Merhaba arkadaşlar, ben Vip Tekstil'den yazıyorum. Geçen günlerde hepimizi korkutan virüs salgını için ülkemizde ilk vaka açıklaması yapıldı. Biz 600 küsur işçi çalışıyoruz ve salgından ölüm haberleri gelse de Vip'te alınan önlemler fabrikanın sadece 7 noktasına dezenfektan konması ve işe girerken kapıda ateşimizi ölçmeleri oldu. Ayrıca yemekhanede çok sıra oluyor ve bundan sürekli şikayetçi olmamıza rağmen çözüm getirmiyorlar. Önlem olarak sırada dip dibe beklenmesin diye altmış kadar işçinin çalıştığı bir bandı kalabalık gruptan ayrı, on dakika sonra yemeğe indirmeye başladılar. Ama bir önceki grubun sırası hala bitmemiş oluyor. Yani bu sadece göz boyamak için yapılan bir şey. Alınabilecek önlem bir tek bu kadar olmamalı. Yemekler hala bize sıra gelip alınana kadar üstü açık şekil-

de tabaklarda bekliyor. Tüm dünyada bu virüs yayılmışken bu kadar da olmaz diyorum bazen. Maske konusuna girmek bile istemiyorum. Fabrikada maskeler sadece yaşlı, hamile ve kronik hasta olanlara veriliyor. Onların çalışması zaten çok büyük bir risk. Buna rağmen çalışmaya devam etmek zorunda kaldılar. Çünkü dikilmesi gereken mallar vardı. Halbuki biz bir tekstil fabrikasıyız, bir sürü makinamız var. Böyle bir salgın varken maske, önlük dikebilecek imkana sahibiz. Sağlık malzemesi üreteceğiz dense biz seve seve çalışırız. Çünkü bu salgından ancak birlikte kurtuluruz.

Ekstra mesailerimizden birinde bir olay patlak verdi. İş arkadaşlarımdan birinin her gün işe gelirken çocuğunu bıraktığı akrabasının karantinaya alındığı haberi geldi. Haberi aldıktan sonra herkes panik oldu ve arkadaşımıza izin verdiler.

Ertesi gün bazı bantlar makinaları kapatıp 30 dakika çalışmayı durdurdu. Biz biliyoruz ki patronu korkutmanın ve istediğimizi yaptırmanın yolu birlik ve beraberliktir. İş durdurmamız tabiki işe yaradı. Normalde bir bant izne gidecek, kalanlar bir hafta daha çalışacaktı. İş durdurmamızla tüm fabrika izne çıktı. Üç haftalık izin süresi belirlendi. Ama patron fırsatçılık yapıp ilk haftayı yıllık izinden kesiyor ve kalan iki hafta kısa çalışma ödeneği alacağız. Biz birlik beraberlikle gördük ve işe döndüğümüzde yıllık iznimizi geri almak için bastıracağız. Şunu da gördük, biz istemiyorsak patron bizim önümüzde duramaz. Çünkü hepimiz farklı yollar izlese de amacımız, düşüncemiz aynı, işçinin hakkını alması. Vip Tekstil işçileri olarak birlikte gelen gücümüzü kullandık ve biz bu yolda yürümeye devam edeceğiz. Önümüzde sendika hakkımızın mücadelesi var arkadaşlar, yolu-

Eskişehir'den bir belediye temizlik işçisi

İşçinin emekçinin de canı kıymetlidir!

Biz temizlik işçileri belki de en zor ve tehlikeli koşullarda çalışmaya devam ediyoruz. En büyük sorunlarımızdan biri mola verecek, ellerimizi yıkayacak, tuvalet ihtiyacımızı giderecek yer yok çünkü her yer korona nedeniyle kapalı. Yemek yiyecek yerimiz yok, virüse karşı bizim için yeterli önlemler alınmıyor, sadece göstermelik bir maskemiz var. Ne kaliteli bir eldiven veriliyor ne de virüse karşı korunacak

ekipmana sahip bir kıyafet. Biz şehrin pislikleri, çöpleriyle uğraşyoruz zaten normal şartlarda dahi riskli alandayız ve normal zamanlarda yapılan aşı hizmetinden bile uzun süredir faydalanamıyoruz. Servislerimizin bu salgına dönük hijyen ve yeterli önlem anlamında yeniden düzenlenmesi lazım. İş saatlerimizin kısaltılması lazım, arkadaşlarımıza ücretsiz izin verip gönderdiler iş yükü daha da arttı. Ücretsiz

izin aç kalın demektir. Hiçbir bilgilendirme yapılmıyor, rapor yok, hastalanmak yasak, çalışmaya devam edin diyorlar. Korona virüsü işçiye emekçiye yine açlık, sefalet demek oluyor. Biz büyük risk altındayız, tek isteğimiz önlemler alınsın sağlığımız hiçe sayılmasın. Yaşlı ve hasta arkadaşlarımızı ücretsiz izin verilsin. İşçinin de canı kıymetlidir!

İzmir'de A101'de çalışan bir işçi

Nerede sosyal mesafe, hani önlem!

Herkese merhaba. Ben İzmir'de A101 depoda ürün toplayıcı olarak çalışıyorum. Depoda şu an 150 kişi çalışıyoruz. Ama bu dönemde 150 olduk, önceden 100 kişi civarında çalışıyorduk. İnsanlar virüsün Türkiye'de görülmesiyle marketlere akin edip kuru gıda, deterjan, tuvalet kağıdı almaya başladı. Haliyle bu durumda bizim depoya gelen giden tır sayısı da iki katına çıktı. Bu krizi fırsat bilen, satışların arttığını gören patronlar anında işe alım yaptı. Biz vardiyalar daha çok olur, aynı anda çalışan insan sayısı azalır en azından tehlike azalır diye beklerken, bırakın sayının azal-

masını 150 kişinin tamamını aynı depoya aynı vardiyaya yazdılar. Üstelik hepimizin çalışma saatini 17.30'dan 20.30'a çektiler. Bize hiçbir şey sorulmadan, mesaiye kalıp kalmamayı istemememizin bir önemi yok çünkü... Tüm bunlar olurken depoda önlemler sıfır. Ne dezenfektan, ne maske, ne eldiven var. 150 kişi aynı şeye sürekli elini sürüyor ve tabii her an yan yanayız. Öğlen yemeklerini bile aynı masada 4 kişi yiyoruz. Sosyal mesafeni koru diyorlar. Soruyorum. Biz bu halde nasıl sosyal mesafeyi koruyalım? Günde 50 tane tır boşaltıp yüklerken kendimizi nasıl virüsten

koruyalım? Evde kal diyorlar ama biz evde kalsak kira nasıl ödenecek, faturalar nasıl yatırılacak bunu söyleyen yok. Tek bildikleri kriz anında patronlara teşvik vermek. Patronların canı can da bizim canımızın hiç mi değeri yok? Sadece onlara para kazandırdığımızda mı önemliyiz? Devlet bizim güvenli ve sağlıklı koşullarda çalışmamızı sağlamıyor, bunu yapacak olan yine biziz. Bunca yıldır işçi sınıfı hakları için mücadele etti. Şimdi yaşam hakkı için mücadele zamanı!

Bursa'dan bir Migros depo işçisi

Sarıkamışa gönderilen askerler gibiyiz

Koronavirüs ağır vakalar ve ölümlere sebep olmasına rağmen hala hükümet ve patronlar işçiyi ölümüne çalıştırmaktan vazgeçmemektedir. Evinizde oturun diyorlar ama faturalardan geçim derdinden hiç bahsetmiyorlar. Evde kalın diyorlar ama masraflarınızı devlet kar-

şılacak diyemiyorlar. Sebep belli çünkü kara gün için ayrılan parayı bile harcadılar. Tıpkı Sarıkamış'a yazlık elbise ile gönderilen askerler gibi olan sağlık çalışanları gibi, biz gıda sektörü işçileri de büyük risk altında çalışıyoruz. Halk en temel ihtiyaçlarını karşılayabilsin diye

bizler de perakende çalışanları olarak bu koşullarda riskleri göze alıp iş başı yapmaktayız. Hükümet yetkililerine ve patronlara buradan sesleniyorum: BİZLERİN OLMADIĞI YERDE SİZLER HİÇBİR ŞEY YAPAMAZSINIZ! Biz varsak sizler varsınız bu yüzden bizleri riske atmak yerine tedbir alın ki işin sonu size dokunmasın.

İkitelli Mutlusan'dan bir işçi

Mutlusan'da Korona önlemi kağıt bardağa geçmek oldu

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben İstanbul İkitelli Organize Sanayide bulunan Mutlusan'da çalışıyorum. Burada da Korona salgını olduğundan beri işyerimizde olağanüstü hal ilan edildi.

Yöneticiler kendi ohallerini kendilerine ilan ettiler ama bizim için bir şey yapılmadı. Belli bir yaşın üstünde bazı arkadaşlarımıza yıllık izin kullandırdılar ve bunları izinlerinden düşüler.

Geri kalanlarımız işlerine devam ediyor. Bizim için de tabii ki patronlarımız önlemler aldılar. Mesela cam bardak kullanıyorduk önceden. Şimdi kağıt bardağa

geçtik. 24 saat üretim yapan bir işletme bizimki. Sağlıklı beslenin ve yeterli şekilde uyuyun diye bize eğitim yapıyorlar ama benim günlük mesaim en az 13 saat. Bu yorgunlukla ben ne uyuyabiliyorum ne de yeterince beslenebiliyorum. Ama patronlarımıza kağıt bardağa geçmek ve el temizleme jeli koymak yeterli geliyor. Evde kal diyorlar kendi evlerinden ama bize işte 13 saat mesai yaptırmaya devam ediyorlar. Biz işçiler kendi önlemlerimizi almak zorundayız. Örgütlenip yaşama hakkımızı elde etmek zorundayız.

Bursa'dan Cargill işçileri

Kapitalizm korona virüsünden daha zararlı!

Oncelikle ülkemizde ve dünyada korona virüsüne karşı alınan önlemlere ve "EvdeKal" sloganına uyarak Cargill direnişçileri olarak mücadelemize önce sağlık diyerek bir süre ara verdik. Virüs belasından kurtulup hayat normale döndüğünde bizler direnişimize kaldığımız yerden devam edeceğiz. Hükümet evde kal çağrısı yapsa da toplumun çoğunluğu olan işçi sınıfı işine gitmeye devam ediyor. Faturasını kirasını ödemek için mecburi ola-

rak işlerine giderek aynı soyunma odalarında aynı yemekhanelerde yemek zorunda kalarak hayatlarını tehlikeye atıyorlar. İşçilerin sağlık durumu patronların hiçbir şekilde umurlarında değil. Cargill de beyaz yaka evinde çalışırken işçiler fabrikada canları pahasına üretime devam etmek zorunda kalıyor. Artık anlamalıyız ki patronların umurun da değiliz, bizler ürettiğimiz kadar varız onların gözünde. Önce sağlık diyoruz ve direnmek yaşamaktır.

Bilecik'ten bir karayolu işçisi

Taleplerimiz için mücadele etmek yaşamı savunmak demektir!

Ülkenin yakıcı gündemi koronavirüs salgını bizi de yakıyor. Salgına karşı önlem kapsamında bütün yetkililer evde kal çağrısı yaparken biz yollarda çalışmaya devam ediyoruz. Şu an en ihtiyaç duyulan şey bizim yolları onarmamız gibi çalıştırıyoruz. Eğer salgına çare olacaksa biz çalışırız elbette, gocunmayız. Fakat çalışma koşullarımızda hiçbir değişiklik, önlem yok ve bu bizi güvensiz hissettiriyor. Çoğu zaman yollarda ne su ne de ihtiyaçlarımızı giderecek bir yer bulamıyoruz. Bizim sağlığı-

mız açısından ele gelir hiçbir önlem alınmış değil. En azından çalışırken su tankeri ve sabun hizmeti verilebilir bizim için, hijyeni bir nebze sağlamış olurduk. Ücret kesintisine gidilmeden çalışma saatlerimiz düşürülmelidir. Kronik hastalığı olan ve yaşlı ilerlemiş çalışma arkadaşlarımız ücretli izne çıkarılmalıdır. Bu taleplerimiz salgının ilerleyen günlerde daha da yayılmasıyla hayat memmat meselesi haline gelecektir. Bunun için şimdiden mücadele etmek yaşamı savunmak demektir.

İzmir'den bir tekstil depo işçisi

Patronların fırsatçılığı virüsten daha tehlikeli

Ben İzmir'de Ünpar Giyim tekstilinin deposunda çalışıyorum. Daha doğrusu çalışıyordum. Ta ki virüsten dolayı ücretsiz izne çıkarıldığımdan beri. Koronavirüs türkiye'ye geldiğinden beri bizim patronları bir korku saldı. Hem mağaza, hem üretim, hem depo olduğu için hangi bir yeri kurtaracaklarını şaşırıldılar. En sonunda toplamda mağazalar dahil 250-300 kişinin çalıştığı şirket 200den fazla işçinin işine son verdi. Daha doğrusu ücretsiz izne çıkardı ama imzaladığımız kağıtta iznin bitiş süresi yok. Bu bizim için işsizlik demek.

6 yıldır çalıştığım, alınteri döktüğüm, para kazandırdığım işyeri bu dönemde onlara yük oluyoruz diye bizi bir kalemde gözden çıkardılar. Bizim sektör ilaç, tıbbi cihaz gibi şu dönemde gerekli olan şeyleri üretmediği için bizi ücretli izne çıkarabilirlerdi. Kalan arkadaşlarımızı da hem mağazayı, hem üretimi dönüşümlü kısa saatlerde çalıştırabilirlerdi. Ama kârlarından bir lira eksiltmeyi tercih etmediler. Bu virüs belki en çok bizleri etkiledi ama şunu unutmayalım ki bizi böyle zor zamanda yoksulluğa işsizliğe iten bu patronlar virüsten daha tehlikeli.

Her zaman sözleşmelerde en dikkat çeken konu zam oranlarıdır. Ancak daha geniş bir bakış açısıyla yaklaşmak ve sözleşme süreçlerini sınıf mücadelesi açısından değerlendirmek gerekir. Bu açıdan bakıldığında HT Solar 2020-2022 sözleşmesi bize sözleşme maddelerinden çok daha fazlasını anlatmakta ve bir örnek sunmaktadır.

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz: Grevle örgütlendik, mücadelemizle kazandık!

HT Solar fabrikasında sendikal örgütlenme 3 gün süren işgali greve başarılmıştır. Bedeller de ödenmiştir. Sonraki dönemler de pek çok mücadele ile geçmiştir. HT Solar işçisi sendika ile kurduğu ilişkide pasif olmak yerine sendikasında yanlış gördüğünü düzeltmek için çaba göstermeyi seçmiştir. Sendikasına sahip çık-

mış, onu denetlemiştir. Gebze şubesinde sınıf mücadelecisi bir anlayışın yönetime gelmesi için tavır koymuştur. Bu yönetim altında da sendikasına sahip çıkmaya ve denetlemeye devam etmektedir.

Bu sendikal anlayış sayesinde ki HT Solar patronu sendika, işyeri temsilcileri, komite ve işçiler arasında "böl, parçala, yönet" politikalarını hayata geçirememiştir. Baskı politikaları da sökmemiştir. Sendikal yetki itirazı da çeşitli baskı politikaları da HT Solar işçisinin 2 ay boyunca üretimden gelen gücüne ve gösterdiği birliğe çarpıp dağılmıştır. Sonunda yetki itirazını geri çekmiş ve masaya oturmuştur. Bu sözleşme masada bitmiştir ama kazanıldığı yer masa değil mücadele alanıdır. Yetki itirazını üretimden gelen gücünü kullanarak geri çektiren HT Solar işçisi masada anlaşma olmadığı takdirde grev kozunu da aynı

Metal İşçisinin Sesi

HT Solar toplu sözleşmesi imzalandı: Masada bitti ama mücadeleyle kazanıldı!

kararlılıkla ortaya koyacağına mesajını vermiştir. "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!"

MESS sözleşmesi reddedildi: Çıtamızı bürokratlara göre değil grevci işçilere bakarak koyarız!

HT Solar patronu MESS sözleşmesini temel almak istemiştir. Bu tutuma karşı Birleşik Metal-İş Gebze yönetimi ile tam birlik içinde gereken yanıt verilmiştir. HT Solar işçisi için MESS sözleşmesi bir örnek olamazdı ve bu yüzden ilk andan itibaren reddedilmiştir. Birleşik Metal-İş Genel Merkez yönetimi MESS sözleşmesini kamu işçilerinin, memurların ve Tüpraş'ın sözleşmeleri ile kıyaslayarak işçiye güzel göstermeye çalıştı. Bu, bürokratların pazarlama yöntemidir. Bir kerteriz noktası alınacaksa bu ancak Gebze'de 44 gün grev yapan Trelleborg işçisinin sözleşmesi olabilirdi. Sadece sözleşme maddeleri ile değil esas olarak 44 gün boyunca gösterilen

mücadele ile... Tüm bu gerçekler ışığında bakıldığında yüzde 22'lik zam oranı sadece yüzde 17'lik MESS zammının üstüne çıkmamış aynı zamanda enflasyon zamları ile birlikte düşünüldüğünde Trelleborg'un 1,5 yıl için yüzde 34 olan zam oranını da yakalamıştır.

Ne ücret zammı ne sosyal haklar... En önemli kazanım fabrika içi eğitim hakkı!

Ancak bu sözleşmede esas önemli olan, sınıf mücadelesini ve bilincini arttıracak maddelerdir. Çünkü sürekli yapılan zamlar ve artan vergiler düşünüldüğünde işçiler için hiçbir zam oranı yeterli görülemez. Ancak kayıpların telafisi söz konusudur. Önemli olan dünyanın mücadelelerinin bugünkü kazanımlara yansımaları gibi yarın elde edilecek kazanımlar için güç biriktirmektir. Bunun için belki de en önemli sözleşme maddesi; her ay, fabrika içinde ve iş saatinde 1 saatlik eğitim hakkının alınması-

dır. Bu maddenin hakkı verildiği takdirde geleceğin kazanımlarının en önemli dayanağı oluşturulmuş olacaktır.

Örgütlülük, mücadele ve sınıf bilinciyle kazanacağız!

8 Mart ve 3 Aralık'ta kadınlar ve engelliler için alınan tatil hakkı sadece dinlenmeye değil erkek işçilerin cinsiyetçiliğe karşı ve kadın hakları ile ilgili eğitimleri, engellilerin sorunları ile ilgili bilincin artması için değerlendirilmelidir. Nihayet temelinde birlik, mücadele ve örgütlülük var ise alınan tek bir poğaça bile değerlidir. HT Solar işçisi bu anlamda sözleşme maddelerinden çok bu sözleşmeye giden yolda verdiği mücadele ile örnek olacaktır. Mücadeleye, örgütlenmeye, bilinçlenmeye devam!

Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!

İşgal, Grev, Direniş!

Yaşasın Sınıf Mücadelemiz!

Koronavirüs bir sınıf mücadelesi gündemidir! Sendikalar rica değil mücadele etmelidir!

Aralık ayında Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan ve daha sonra Dünya'nın her kıtasına yayılan Koronavirüs (Covid-19) salgını ülkemizde de hızla yayılmaya ve ölümlere sebep olmaya devam ediyor. Salgın karşısında hükümetin aldığı önlemler ise sermayeye kesenin ağzını açıyor; üreten, çalışan emekçi çoğunluğu göz ardı ediyor. Emekçiler hâlâ işyerlerine servislerle, toplu taşıma araçlarıyla gidiyor, yemekhanelerde sıkış tepiş yemek yiyor ve üretim hatlarında yan yana üretim yapıyorlar. Bu koşullarda çalışan işçi ve emekçilerin sağlığı ve yaşamı her gün tehdit altında olmasına karşın sendikalar kafalarını kuma gömmüş durumdadır.

Hükümetin sermayeyi kollayan, işçileri ve emekçileri yok sayan önlemlerine çanak tutan Türk-İş ve Hak-İş sendikaları, salgının başından beri işçilere "ellerinizi yıkayın," "tedbir alın" demekten öteye geçemediler. Koronavirüsle Mücadele Eşgüdüm

Toplantısı'na da katılan Türk-İş ve Hak-İş sendikalarının başkanları, orada da sermaye temsilcileri karşısında el pençe divan oturma talebini dile getirmedi. İşçi sınıfına işbirlikçi değil, işçinin yaşamını kendi canı pahasına savunacak yöneticiler gereklidir. Ergün Atalay ve Mahmut Arslan işçilere hesap vermeli ve acilen istifa etmelidir!

DİSK ise hükümetin politikalarını ve Ekonomik İstikrar Kalkanı paketini eleştirse de kendi sunduğu talepleri içeren açıklamalar yayınlamaktan öteye geçmiyor. Patronların ve temsilcilerinin hiçbir zorlama olmadan, kendi kendilerine insafa gelip bu talepleri karşılamalarını beklemek en hafif tabirle saflıktır. İşçilerin yaşamları tehdit altındayken yalnızca talep sıralayarak rica etmek yetmez. İşçiler üretimden gelen güçlerini kullanmalı ve bu talepleri patronlara ve hükümete dayatmalıdır. Bu bağlamda DİSK içindeki mücadeleciler unsurlar sendika yönetimleri üzerinde

baskı kurmalı ve sendikayı harekete geçmeye zorlamalıdır.

Koronavirüsle mücadele sermayeyle mücadeledir

Sendikal hareket bir bütün olarak Koronavirüs salgınına "sınıflar üstü" bir olaymış gibi bakmakta ve bu salgından "birlikte" kurtulmaktan bahsetmektedir. Bu bakış açısı DİSK gibi mücadeleciler geleneğe sahip bir konfederasyonu bile kısa çalışma ödeneğinin kullanılmasını ve bu bağlamda işçilerin ücretlerinden kesintiye gidilmesini bir talep olarak sunmaya itmiştir. Öte yandan patronlar ise sınıf saldırılarına devam etmektedir. Salgın vesilesiyle telafi çalışmasının süresinin artırılması gibi taleplerini Ekonomik İstikrar Kalkanı paketinin içine eklemiştir.

Koronavirüs salgını bir sınıf mücadelesi gündemidir. Salgınla mücadele sınıf mücadelesinden bağımsız olarak ele alınamaz. Sınıfa karşı sınıf denmeli ve yöntem olarak da sınıf mücadelesi yöntemleri benimsenmelidir. Devrimci İşçi Partisi olarak en başından beri "Sağlık ve yaşam hakkı yoksa genel grev, genel direniş!" şiarını yükseltiyoruz. Toplumun yüzde 99'unu oluşturan işçi ve emekçilerin sağlıklı koşullarda çalışması ve yaşaması için tek yol üretimden gelen gücü kullanmaktır.

Gebze HT Solar fabrikasından bir işçi: Son sözü biz söyledik, patron dize geldi!

Her şey 1 Ocak tarihi itibarı ile HT Solar patronunun çoğunluk tespitine itiraz etmesi ile başladı. Bu itiraz HT Solar işçilerini tanımamak ve toplu sözleşmeyi reddetmek demektir ama HT Solar işçileri kendilerini tanıtmakta ve sözleşme yapmakta kararlıydı.

Yetkiye itiraz edildiği andan itibaren üretimi yavaşlatmaya başladık. Bu eylemi 45 gün sürdürdükten sonra patronu itirazını geri çekmeye zorladık. İşveren itirazından vazgeçtiğini belirlen dilekçeyi verdikten sonra masaya oturduk, işçiler olarak beraber belirlediğimiz taslak üzerinden görüşmeler başladı. Taslakta bir önceki sözleşmede olmayan birçok madde vardı. Tamamlayıcı özel sağlık sigortasından banka promosyonuna, ikinci çay molasından, piknik organizasyonuna kadar birçok maddeyi elde ettik. Patron tarafı önce asgari ücret altında kalan saat ücretleri üzerinden konuş-

mak istedi ancak sendikamızın ve temsilcilerin dik duruşu ve kararlılığı aynı zamanda işçilerin gösterdiği dirayet birleşince patron geri adım attı. Patron tarafı her maddede MESS sözleşmesini öne sürdü. HT solar işçisi olarak MESS'i reddederek ortaya koyduğumuz talepleri almakta umutlu ve kararlıydık. Nitekim öyle de oldu. Dokuz görüşme sonrası HT Solar işçisi adına çok iyi bir sözleşmeye imza atıldı.

İlk altı ayda yüzde 22 zam, sosyal haklarda ortalama yüzde 35 zam ve bir önceki sözleşmede olmayan bir çok maddeyi kabul ettirerek son zamanlarda örnek teşkil edecek bir sözleşmeyi gerçekleştirdik. Aynı zamanda ayda 1 kere 1 saat üretimi durdurarak konusunu sendikamızın belirleyeceği eğitim hakkını da aldık. Yaşasın işçilerin birliği. İnadına sendika, inadına DİSK.

Korona günlerinde kapitalizm ve sosyalizm

Virüs geldi Avrupa değerleri bitti!

Avrupa Birliği de çok övündüğü “değerleri” hemen unuttu. Ne Avrupa ne Birlik kaldı! İtalya’da salgın yayılıp ölümler çoğalınca “her koyun kendi bacağından asılır” kuralı devreye sokuldu. Daha dün İtalya’nın borçlarını tahsil etmek için ülkenin üstüne çöreklenen Almanya kapıları İtalya’nın üzerine kapattı. Avrupa Birliği’nin bu süreçteki tek ortak kararı ise üçüncü ülkelerden AB’ye gelişini durdurmak ve ülkelerin bütçe açıklarını kısıtlayan kararlarını askıya almak oldu. Yani herkes sorununu kendi başına, parası yetmiyorsa borçlanarak çözsün dedi. Avrupa Birliği’ne yeni katılan ülkelerden Bulgaristan da AB’nin gerçek yüzünü acı şekilde gördü. Bulgaristan, AB’den tek bir maske dahi alamamaktan şikâyet ediyor ve tüm ihtiyaçlarını Çin’den ithal yapıp karşılamaya çalışıyor.

En vahimi de bu durumu protesto etmek isteyenlere reva görülen muamele. Fransa’da doktorlar ve diğer sağlık çalışanları çalışma koşullarına ve salgınla mücadelede yeterli kaynak ayrılmamasına karşı bir yürüyüşle seslerini yükseltmeye girişince polisin ağır saldırısına maruz kaldılar (yukarıdaki fotoğraf bunu gösteriyor). Avrupa emperyalizmini, uygarlığını, demokrasinin, insan haklarının ve refahın merkezi olarak belleyen sağlı sollu liberallerin (ve de AKP’nin!) yüzü kızarıyor mu?

Çin örneği: Ne kadar az kapitalizm o kadar iyi!

Herkes Çin’in salgını nasıl durduğunu soruyor. Çin’de sosyalizmin bunu başardığını iddia edecek değiliz. Zira Çin’de sosyalist

devrimin kazanımlarından çok az şey kaldı. Ama net bir şekilde söyleyebileceğimiz şey şudur ki, Koronavirüse karşı ne kadar az kapitalizm o kadar iyi! Formül belli: çok sayıda test, etkili şekilde karantina uygulamak ve sosyal mesafeyi sağlamak. Bu formül herkesin elinde var ama neden her yerde aynı etkinlikte kullanılmıyor? Çünkü bu önlemleri etkin şekilde uygulamak piyasa ve kâr mantığı ile tamamen çelişiyor. Piyasa işleyişi, karantina koşullarında üretmeyen ve ürettiğini satamayan firmaların zarar etmesine ve bu firmalarda işten çıkarmalara, işçi ücretlerinde kesintilere neden olur. Diğer yandan ilaç, tıbbi malzeme, gıda üreten ve dağıtan şirketler ise ihya olurlar. Bu şirketler üretim kapasitelerini sınırlı tutma ve ürünleri yüksek fiyattan satma eğiliminde olurlar. Ayrıca kapitalist işletme, işçisini, eli ayağı tuttuğu sürece, hasta da olsa çalıştırma eğilimindedir. Bunun ilk aşamalarda salgının yayılmasında ne kadar etkili olduğu açık. Yani piyasa hem ekonomik faturayı emekçi halka yükler hem de salgına karşı mücadelede zaaf yaratır.

Şirketler ikna oluncaya kadar...

Tüm dünyada kapitalist devletler piyasaya müdahale ettiler ama önceliği ne hastaları kurtarmaya ne de emekçi halkın yükünü hafifletmeye verdiler. ABD, trilyon dolarlık bir şirket kurtarma paketini devreye soktu. Şimdi Kongre’den 2 trilyon doları aşan bir paket çıkıyor. AB ülkeleri de ardı ardına benzer paketleri açıkladılar. Erdoğan’ın paketinden de sermaye

yeye 100 milyarlık teşvik çıktı. Çin de benzer önlemler aldı ve şirketlere ucuz kredi olanakları sundu. Ancak kapitalist dünyanın aksine hala güçlü bir kamu bankacılığına ve devlet sektörüne sahip olan Çin, toplumsal kaynakların salgınla mücadeleye seferber etmekte çok daha büyük bir başarı gösterdi. 10 günde tam teşekküllü hastane inşa etti! İtalyan hükümeti Fiat ve Ferrari’yi, ABD’de Trump, Ford ve General Motors’u otomotiv fabrikalarını solunum cihazı üretmek üzere dönüştürmeye “ikna” etmeye çalışırken Çin, çok daha hızlı bir şekilde telekomünikasyon, otomotiv, bilişim, petrokimya gibi farklı sektörlerde üretim yapan şirketleri tıbbi malzeme, maske ve solunum cihazı gibi ürünleri üretmek üzere seferber edebildi. Devlet fabrikalarını derhâl seferber etti, özel şirketleri de bu seferbelikte yer almaya zorladı. Çin bugün günde 110 milyon adet nitelikli maske üretme kapasitesine ulaşmış durumda.

Kapitalistlerin şikâyet ettiği şey bizim kazanımımızdır

Kapitalist dünyanın işsizliğe karşı önerebildiği tek çözüm şirketlere teşvik vermek, ucuz kredi sağlamak ve sonrasında da işçilerin kaderini patronların insafına terk etmek! Ancak Çin’de 1949 sosyalist devriminin ardından işçi sınıfının kazandığı mutlak iş güvencesi büyük yaralar almış olsa da işçi atmak hâlâ kolay değil. Evet, işçiyi işten atmak hâlâ yasak değil. Fakat kapitalist dünyada işçi işten çıkartılır ve sonra mahkemede hakkını ararken Çin’de patronlar işten çıkartma yapmak için iş mahkemelerini işten çıkartmanın zaruri olduğu hususunda ikna etmek zorunda kalıyorlar. Çin’de yatırım yapan yabancı şirketlerin en büyük şikâyetlerinden biri budur. Ancak onların şikâyeti bizim kazanımımızdır.

53 Kübalı sağlık emekçisi İtalya’da salgının merkezinde olan Lombardiya’ya vardı ve halk tarafından coşkuyla karşılandılar.

Koronavirüs gerçeği: İnsanlığın bekası sosyalizmde!

Küresel bir salgın ve kriz ortamında emperyalist dünya tel tel dökülürken fakir ama onurlu Küba da bambaşka bir tabloyu insanlığın önüne koyuyor. Küba’da da sosyalist devrim yarı yolda kaldı. Tek adada sosyalizm kuramaz! Bu ülke de artık kapitalist restorasyon tehlikesi altında. Ama Küba’da da sosyalist devrimden ne kaldıysa, ki hâlâ çok şey var, insanlığın hizmetinde! Koronavirüs tespit edilen ve Karayipler’de denizin ortasında kalakalan bin yolculu İngiliz gemisine herkes ve tabii dünyanın en zengin ülkesi olan ABD kapılarını kapatırken Küba kucak açıyor ve yolcuların tedavisini üstleniyor. Kübalı doktorlar salgınla savaşmak için İtalya’ya uçuyor. 64 yaşındaki bir Kübalı doktor “biz de korkuyoruz ama devrimci bir görevimiz var” diyor. Devrimcilikle bu işin ne ilgisi var demeyin! Onlar “bir devrimci başkasına atılan tokadı **kendi yüzünde** hissedendir” diyen ve kendisi de bir doktor olan Che Guevara’nın öğrencileri! Dünya Koronavirüs salgınında can havliyle sosyalizmin kalıntılarını sarılmış durumda. Sosyalizmi tüm dünyada inşa etmenin bir ekonomik sistem tercihi değil insanlığın beka sorunu olduğunu daha açık ne gösterebilirdi!

Salgınla mücadelede yeterli kaynak ayrılmasını isteyen sağlık çalışanlarına Fransız polisi acımasızca saldırdı.

Koronavirüs salgınının başladığı Çin’in Wuhan şehrinde 100 yaşındaki bir Çinli 24 Şubat’ta yattığı hastaneden 2 haftalık tedavi sonrasında iyileşerek taburcu oldu. Ölümcül virüs 100 yaşındaki adamı yenemedi ve bu tüm insanlığa umut verdi. Ancak kendini dünyanın hâkimi olarak gören emperyalist devletler salgın karşısında bir bir diz çöküyor. Kapitalist sistem tüm zayıflığını, akıl dışılığını ve ahlaksızlığını açıkça gözler önüne seriyor.

ABD’de Koronavirüs hastasına 33 bin dolar fatura!

Dünyanın süper gücü olduğunu söyleyen ABD, hızla artan vaka ve ölüm sayıları karşısında acz içine düşmüş durumda. Trump, hastalığa “Çin virüsü” diyerek halkı ırkçılıkla afyonlamaya çalışıyor. Ama nafi! *Time* dergisi, Massachusetts’te Danni Askini adlı bir hastanın test ve tedavi faturasının 34.927 dolar 43 sent tuttuğunu haber yaptı. Danni Askini’nin bir sağlık sigortası yokmuş ancak sigortası olanlar için de tedavi masrafları komplikasyon olup olmadığına bağlı olarak 10 bin dolarla 20 bin dolar arasında değişiyor. Yani virüsten kurtuluyorsunuz ama Amerikan kapitalizmi ocağımıza incir ağacı dikiyor.

Çin’de ÇKP bayrağı önünde aşı denemesinde gönüllü olan bir Halk Kurtuluş Ordusu askeri doktoru

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Koronavirüsle Mücadele Eşgüdüm Toplantısı’nın ardından Ekonomik İstikrar Kalkanı adında bir paket açıkladı. Salgına karşı alınacak genel önlemlerle ilgili insanları sağduyulu davranmaya ve mümkün olduğunca evden çıkmamaya

Erdoğan’ın Koronavirüs paketi: Sermayeye para emekçi halka dua!

çağırın Erdoğan, konuşmasının bu kısmında bol bol dini referanslara ve yorumlara yer verirken halka da tevekkül ve dua tavsiye etti. Mesele ekonomiye geldiğinde ise mevcut paketi son derece somut ve maddeler halinde sundu.

21 maddelik paket tamamlandığında halka tevekkül tavsiye eden Erdoğan’ın sermaye için devlet bütçesinden 100 milyarlık bir kaynağı seferber etmiş olduğu ortaya çıktı. İhtiyaç sahibi aileler için ayrılmış toplam 2 milyar lira tu-

tarında nakdi yardım ve en düşük emekli maaşının 1500 liraya çıkarılması dışında tüm maddeler sermayenin çıkarlarını gözetiyor. Çalışan ya da işsiz işçi ve emekçilerin koşullarını iyileştirecek tek bir madde dahi yok. Tam tersine telafi çalışması süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması ile patronların üretim kaybını takip eden aylarda işçilerin üzerine yıkmasını sağlayacak, patronları fazla mesai ücreti ödemekten alıkoyacak bir düzenleme pakete sokulmuş durumda.

Burjuva siyaseti ekonomi den-

1’lik azınlığını oluşturan büyük sermayenin menfaatlerinden bahsediyor ve çalışan üreten çoğunluğu göz ardı ediyor. Ekonomik İstikrar Kalkanı da kaynakların yüzde 90’ını yüzde 1’lik bir azınlık için seferber ediyor. Yani sermayeye kalkan oluyor. Örneğin sermayeye onca vergi muafiyeti ve erteleme sağlanırken, devlet garantili kredi olanakları sağlanırken, fabrikatöründen inşaat müteahhidine kimse unutulmamışken, işçi ve emekçilerin vergi diliminin sabitlenmesi gibi bir fikir tabii ki gündeme gelmiyor. En ön cephede

savaşan sağlık çalışanlarının koşullarını iyileştirecek bir şey yok! Şehirleri besleyecek çiftçilere destek yok!

Çünkü sermaye için seferber edilen bu kaynaklar daha sonra ek zamlar ve vergilerle yine emekçi halktan çıkarılacak. Baştan beri Koronavirüs salgınının bir sınıf mücadelesi sorunu olduğunu söylüyoruz. Nitekim Erdoğan’ın paketinin Koronavirüsle mücadeleyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bu paket, sermayenin işçi ve emekçilere karşı sınıf mücadelesinin paketidir.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Halkın sağlığı için ön cephede savaşan sağlık emekçilerinin talepleri acilen karşılanmalıdır!

Hastanelerde doktorlar, hemşireler, idari personel ve sağlık alanında çalışan tüm işçiler Koronavirüs salgınına karşı en ön safta mücadele etmekte ve bu yüzden harcadıkları emeğin yanında büyük risklerle de karşı karşıya kalmakta-

dırlar.

Olağanüstü durumlar olağanüstü tedbirleri gerektirir. Sağlığa değil, paraya öncelik tanıyan bu sistemde emekçilerin sağlığı ancak piyasa karşıtı, kamucu önlemler alınarak korunabilir.

Devrimci İşçi Partisi, bu perspektifle görevini topluma ve insanlığa hizmet bilinciyle yerine getiren sağlık emekçilerinin ve işçilerinin mücadelesini selamlamakta, taleplerini desteklemekte ve aşağıdaki talepleri ileri sürmektedir:

- **Dünyada virüsten ölümlerin en çok yaşandığı meslek grubu olan sağlık çalışanlarının sağlık taramaları düzenli periyotlarda ayrı bir çalışma ekibi oluşturularak yapılmalıdır.**
- **Sağlık çalışanlarına maske başta olmak üzere, tam koruyucu özel giysiler ve kişisel koruyucu ekipman hiçbir sağlık çalışanı mağdur olmayacak şekilde eksiksiz sağlanmalıdır.**
- **El antiseptiklerine kolay ulaşım sağlanmalı, tedarikte güçlük çekiliyor ise firmaların elindeki mallara el koyulmalıdır.**
- **Aciliyet taşımayan tüm poliklinik ve ameliyat işlemleri durdurulmalıdır.**
- **Piyasada stokçuluk yapan firmalar tespit edilip, elindeki malzemeye bedelsiz el koyulmalı ve kamulaştırılmalıdır.**
- **Maske, diğer koruyucu giysiler, antiseptikler ve benzeri her türlü malzemede stokçuluk, istifçilik, vurgunculuk, karabosacılık yapan bütün şirketlere işçi denetiminde el konulmalıdır.**
- **Özel aracı olmayan sağlık çalışanlarının salgın süresince hastanelerden temin edilecek ve gerekli sağlık ve hijyen koşullarını sağlayacak servisle işe gidip gelmeleri sağlanmalıdır. Sağlıkçıların sağlığı toplumun sağlığının sigortasıdır.**
- **Görevlendirmelerde her türlü torpil ve kayırmaya son verilmelidir.**
- **Görevlendirmeler şeffaf ve denetlenebilir olmalı ve belli süreli döngülerle (rotasyon) yapılmalıdır.**
- **Çalışma saatleri düşürülmeli, vardiya sayıları artırılmalıdır. Bunun gerçeklik kazanabilmesi için ataması yapılmamış sağlık emekçilerinin, belli bir planlama dahilinde atamaları yapılmalı ve keyfi güvenlik soruşturması bariyerleri kaldırılarak derhal göreve başlamaları sağlanmalıdır.**
- **Kendi hesabına çalışan, muayenehane sahibi doktorların özel hasta bakımına son verilerek, bu doktorlar yanlarındaki sağlık çalışanları ile birlikte kamu hastaneleri başta olmak üzere sağlık kuruluşlarında merkezi bir planlama ile gerekli ihtiyacı karşılayacak şekilde görevlendirilmelidir.**
- **Her sağlık çalışanına, salgının sosyal ve ekonomik etkisinden en az düzeyde etkilenmesi için, bir maaş ikramiye verilmelidir.**
- **Okulların ve kreşlerin tatil edildiği düşünülürse, çalışan anne-babada en az birinin idari izinli sayılması sağlanmalıdır.**
- **Sağlık çalışanlarına, çalıştığı ortamların stres düzeyi ve psikolojiye olumsuz etkisi düşünüldüğünde, belli aralıklarla ücretli izin kullandırılmalıdır.**
- **Şüpheli hastanın geldiği durumda hastanelerde hastayla temas halindeki tüm sağlık çalışanlarına testin yapılması sağlanmalıdır.**
- **184 derhal düzgün işleyen bir sistem haline getirilmeli, böylece Koronavirüs kuşkusuna yaşayan hastaların bütün sağlık kurumlarına akarak, sağlık görevlilerini ve diğer vatandaşları tehdit altında bırakması engellenmelidir.**
- **Sağlık kuruluşlarında ortak kullanım alanlarının sık aralıklarla dezenfekte edilmesi sağlanmalıdır.**
- **Hamile, yasal süt izni kullanan, engelli, kronik hastalığı bulunan sağlık çalışanları derhal ücretli izne ayrılmalıdır.**
- **Öncelikle sağlık çalışanlarının ihtiyaçlarını en iyi bilecek olanlar yine kendileridir. Bu nedenle sağlık kuruluşlarında çalışanların sözcüleri olduğu komiteler kurulmalı, mevcut uygulamalar bu komiteler aracılığı ile hayata geçirilmelidir.**
- **Göstermelik değil gerçekten etkili kriz masaları kurularak sağlık çalışanlarının sevk ve idaresi sağlanmalıdır. Bütün önlemler ve uygulamalar Türk Tabipler Birliği ve sağlık emekçileri sendikaları başta olmak üzere sağlık emek örgütlerinin temsilcilerinden oluşan kurularda denetlenmelidir.**
- **Başta Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'nın Medipol Hastanesi olmak üzere Koronavirüse karşı kamu hastaneleri ölçüsünde mücadeleye katılmaktan kaçınan tüm özel sağlık kuruluşları derhal kamulaştırılarak fiziki olanakları ve personeli salgına karşı mücadele için seferber edilmelidir.**

Bu bildiri, 18 Mart'ta Gerçek gazetesi internet sitesinde yayınlanan aynı başlıklı bildirinin kısaltılmış halidir.

Koronavirüs salgınına karşı mücadelede Biyologlardan örnek hamle

Koronavirüs salgınının yayılma hızını azaltmak amacıyla ortaya atılan tedbirlerin, "evde kal, hiçbir şeye karışma, saklan ve izle" propagandasına dönüştüğü bir ortamda, biyologlar enerji ve birikimlerini toplumun hizmetine sunmak için örnek bir tutum aldı. Meslekte örgütlü beş dernek (Moleküler Biyoloji Derneği, Biyologlar Dayanışma Derneği, Türkiye Biyologlar Derneği, Ekoloji ve Evrimsel Biyoloji Derneği, Tıbbi Biyoloji ve Genetik Derneği) Biyologlar İnisiyatifi – Korona Acil Eylem Ekibi adıyla bir araya geldi.

İnisiyatifin ilk icraatı memleketin yaygın bir test ihtiyacı duyduğu sırada uzmanlık alanına giren bu konuda bir gönüllü ordu toplandı. 72 saat içerisinde 4.000 biyolog, testleri yapan merkezlerde çalışmak için gönüllü oldu. Gönüllülerden ilk ekipler test laboratuvarlarına destek olarak gittiklerinde, teknik personel ve hekimlerin 36 saat aralıksız, uyumadan büyük bir hastalık riski altında çalıştıklarını ve testlerin de yığılmış durumda olduğunu gördü. Sırt sırta mücadeleye giren emekçiler arasında gözyaşlarının tutulmadığı, sınıf kardeşliğinin sıcaklığıyla kucaklaşmaları duygusal anlar yaşandı. İnisiyatif, test ihtiyacının yanında ayrıca virüsün genetik özelliklerinin çalışılması, geldiği yerlerin tespit edilmesi, mutasyon ve rekombinasyon süreci, antikor tasarlama gibi alanlarda da çalışma başlattı. Bir yandan da yeterli sayıda biyologun güvenceli biçimde atanarak göreve başlaması çağrıları gerçekleştiriliyor.

Tüm gelişmeler her gün ispat ediyor ki halk sağlığı istibdad rejiminin eline bırakılmaz. Biyologların yanı sıra, doktorlar, eczacılar ve mühendislerin, elbette sağlık emekçileri ile bilim emekçilerinin temsilcisi konumundaki sendikaların da sürece daha aktif katılmaları gerekiyor. Halkın doğru bilgiye ulaşabilmesi ve salgınla mücadelede emekçileri gerçekten koruyacak tedbirlerin akla ve bilime uygun olarak geliştirilip halka açıklanması için de bu inisiyatiflerin geliştirilmesi büyük önem taşıyor.

Virüs hapishanelere girdiğinde kitlesel kıyım yaşanır! Kimseyi yargısız idama mahkûm etmeyin!

Koronavirüs salgını tüm dünyaya hızla yayılırken hapishanelerdeki yüzbinlerce insanın hayatına ve sağlığına ilişkin hâlâ somut ve acil önlemler alınmış değil. Üstelik virüsün hapishanelere girdiğine dair haberler gelmeye başladı bile. Bu koşullar altında hapishanelere yönelik herhangi bir tedbir almamak, salgının buralarda yayılmasına göz yummak, başta tutuklu ve hükümlülerin olmak üzere tüm halkın sağlığını tehlikeye atmak anlamına gelir.

Tutuklular derhâl tahliye edilsin!

Masumiyet karnesi gereğince; suçu sabit olmayan tutuklular, hu-

kuk sisteminde masum kabul edilir. Normal zamanlarda bile tutuksuz yargılama esastır, oysa istibdad rejimi tutuklama müessesesini adeta bir cezalandırma aracı olarak kullanıyor. Pandemi durumunda dahi tutukluların derhâl tahliye edilmemesi, onların sağlık ve yaşam haklarına kastetmek demektir. Olası kayıpların sorumlusu virüs değil istibdad rejimi olacaktır. Tutuklular derhâl tahliye edilmelidir.

65 yaş üstü mahkûmlar, kronik hastalığı bulunanlar derhâl salıverilsin!

Salgından en çok etkilenen, ölüm oranının en yüksek olduğu en riskli grubu 65 yaş üstü kişiler ile kronik

hastalığı olanlar oluşturuyor. Normal koşullarda dahi hastaneye gidemeyen mahkûmları, hem özel durumları hem de hapishanelerin, kapasitesini fazlasıyla aşan, kalabalık, hijyen gereklerinin sağlanmadığı koşulları düşünülürse, içeride tutmaya devam etmek onları bile ölüme sürmek değil de nedir? Bu kişiler infaz erteleme, ev hapsi gibi tedbirler uygulanarak derhâl salıverilmelidir.

Siyasi tutsaklar derhâl tahliye edilsin!

Bugün hapishanelerde 37 bin siyasi tutsak bulunuyor. İstibdad rejimi, yıllar içinde kendisine muhalif olarak

gördüğü on binlerce kişiyi türlü bahanelerle, delilsiz, gerekçesiz tutsak etti. Çok sayıda gazeteci, siyasi parti yöneticisi, belediye başkanı, avukat vb. hapishanede esir tutuluyor. Bugün salgın hastalık ortamında dahi siyasi emellerle bu kişileri tahliye etmemek onları ölüme mahkûm etmektir, bunun sorumluluğu büyüktür. Bu hasmane tutumdan vazgeçilmeli, siyasi tutsaklar derhâl koşulsuz salıverilmelidir.

İnfaz yasasında öngörülen değişiklikler hapishanelerde yaşanacak olası felaketi önleyemez!

Meclisin gündemine gelen infaz

yasası değişikliği ise iktidarın siyasi önceliklerine göre "suç" ayrımına giderek, salgının hapishanelerde yayılmasını önleme aciliyetini görmezden geliyor. Çözüm siyasi tutsakların koşulsuz, diğear tutuklu ve hükümlülerin ise gerekli adli kontrol veya infaz erteleme gibi tedbirler uygulanarak salıverilmesi, hapishane nüfusunun derhâl azaltılarak geride kalan mahkûmların da hijyen koşullarından gerçek anlamda yararlanması sağlanmalıdır.

Kimseyi yargısız idama mahkûm etmeyin!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Bir savaş yok, iki savaş var!

Sadece bir virüs salgını ile savaşıyoruz. Kapitalistlerin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm insanlığa karşı açmış olduğu bir savaşla karşı karşıyayız! Her iki savaşı da kazanmak zorundayız. Ve bu savaş evlerde ya da balkonlarda değil, sosyal medyada da değil, her savaş gibi savaş meydanında kazanılacaktır. Savaş meydanında işçi sınıfı ve emekçiler vardır. İnsanlığın bu savaşı ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğünde kazanabileceğinin daha çıplak bir şekilde görülebileceği bir tarihsel an olmamıştır.

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, bir süre önce Koronavirüs salgını konusunda halka hitap ederken konuşmasına şu cümleyle başladı: "Savaşta". O zamandan beri insanlığın görünmez bir düşmana karşı savaşta olduğu benzetmesi herkesin ağzında. Ne var ki, Fransız burjuvazisinin azılı fedaisi, "zenginlerin cumhurbaşkanı" olarak şöhret salmış Macron'un "savaşta" derken başka bir savaşa işaret ediyor olması da mümkün: Patronların işçi sınıfına ve emekçilere karşı kârlarını korumak için açtığı savaş! Evet, Fransa'da da Türkiye'de de bütün kapitalist dünyada da iki savaş var.

Koronavirüs salgını, tüm dünya çapında ve Türkiye'de kapitalist toplumun sınıf yapısını her türlü maskeden sıyrılmış şekilde bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Toplum ortasından ikiye yarılmış durumda. Kapitalistler ve zenginler, işçileri, emekçileri ve yoksulları virüsün ateş hattına sürüyor. Türkiye'de bir yandan "evde kal" kampanyaları yapılıyor bir yandan kapitalistlerin kârları devam etsin diye işçi sınıfı tabur tabur fabrikalara gönderiliyor. Yine de kârları azalan kapitalistler devletleri hizmetlerine koşuyor, hükümetler ardi ardına halkı salgından değil patronları zarar etmekten kurtaracak milyarlık paketler açıklıyor. Erdoğan'ın açıkladığı son 100 milyarlık ekonomik paket de bunlardan biridir.

Sağlık emekçileri en ön cephede savaşıyorlar. Ama binlerce sağlık neferi dondurucu soğukta yazlık kıyafetlerle sefere gönderilen askerler gibi. En temel koruyucu malzemeleri eksik. Sayı az, çalışma yükü aşırı. Olanaklar yetersiz. Kendisi de bir özel hastane sahibi olan Sağlık Bakanı'nın yönetimi altındaki özel hastaneler son ana kadar kâr etmeyi sürdürsün diye hâlâ cephe gerisinde tutuluyor. Özel hastanelerin doktorları cephede savaşmak yerine televizyonlarda dolaşıp propaganda yapıyor.

Mevcut iktidar kapitalistlerin kârlarını ve kendi imajını kurtarmaya odaklanmış durumda. Her gün adım adım çitayı yükselterek süreci bir sokağa çıkma yasağına doğru götürüyorlar. 100 milyarlık paketi patronları kurtarmaya ayıranların sokağa çıkma yasağını da sosyal medyada muhalefet eden insanları evinden toplamak için kullanması şaşırıcı olmaz. Toplumsal kaynakların patronlar için harcanmasına, zorunlu uygulamaların halkı susturmak için kullanılmasına hayır!

Bugün toplum hem virüsle hem de kapitalistler ve onların iktidarıyla mücadele etmek zorunda. Bu iki savaş birbirinden ayrılamaz!

Sınıflar arasında bir hesaplaşma

Türkiye'den önce bu süreci yaşayan ülkeler bizim karşılaştığımız acı gerçeği ortaya koyuyor. İtalya, solunum cihazları yeterli olmadığı için en kötü durumdaki hastaları bu cihazlardan ayırarak ölüme terk etti. İtalya, bu cihazları üretebilecek durumda fabrikalara sahip olan Fiat, Ferrari ve Marelli gibi otomotiv şirketlerini ikna etmeye çalışıyor. Doktorlar solunum cihazı olmadığı için hangi hastanın öleceğine karar vermek zorunda kalıyorlar. Ve insanlık bu cihazların üretimi için fabrikatörleri ikna etmeye çalışıyor!

Tarihin muazzam bir ironisi ile karşı karşıyayız. Sokaklarda, meydanlarda olmak için can pahasına mücadele eden işçi sınıfının parçası olan insanlar sokağa çıkma yasağı istiyor! Çünkü sabah akşam "evde kal" çağrısı yapılan ülkede işçiler ve emekçiler zorla dışarıda tutuluyor! Zorla fabrikalara sürülüyor! Ne için? Tüm toplumun salgınla mücadele için seferber olması, kaynakların ve emek gücünün buraya ayrılması gereken bir zamanda otomobil, otomobil yedek parçası, buzdolabı, televizyon, abiye elbise üretmek için!

40 yıldır sürdürülen işçi ve emekçilere yönelik neoliberal saldırı politikasının iflas gününü yaşıyoruz. 2008'den beri suni şişirme yöntemleriyle ayakta tutulan borsa çöküyor ve en çok bu konuşuluyor. Ancak daha önemlisi, Koronavirüs karşısında insanlığın çaresiz kalmasının esas nedeni neoliberalizmin kamusal sağlık sistemini bu 40 yıl içinde yerle bir etmiş olmasıdır. Bu kriz şimdiden dünyanın 120 ülkesine yayılmış bulunuyor. Koronavirüs pandemisi, kapitalizmin geldiği noktada insanlığın sorunlarının uluslararası olduğunu, çözümün de uluslararası düzeyde aranması gerektiğini çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Sorun uluslar arasında değil sınıflar arasında bir hesaplaşmadır ve bu her ülkede böyledir. Türkiye'de yaşanan sınıfsal yarılma, İtalya, Fransa ve İspanya'da da yaşanıyor.

Burada sadece bir virüs salgını ile savaşıyoruz. Kapitalistlerin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm insanlığa karşı açmış olduğu bir savaşla karşı karşıyayız!

Bu savaş evde ya da sosyal medyada değil cephede kazanılır!

Her iki savaşı da kazanmak zorundayız. Ve bu savaş evlerde ya da balkonlarda değil, sosyal medyada da değil, her savaş gibi savaş

meydanında kazanılacaktır. Savaş meydanında işçi sınıfı ve emekçiler vardır. İnsanlığın bu savaşı ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğünde kazanabileceğinin daha çıplak bir şekilde görülebileceği bir tarihsel an olmamıştır.

Sağlık emekçilerinin sağlığı toplumun sağlığının güvencesidir. Her türlü önlemlerle korunmalıdırlar. Üretim ön cephedeki bu mücadelenin ihtiyaçlarını ve toplum hayatını idame ettirip, salgına karşı dayanabilmesi için planlanmak zorundadır.

Tekstil fabrikaları ve atölyeleri maske, tulum ve neye ihtiyaç varsa onu üretmelidir. Üretilmiş günlük giysiler ön cephede savaşan ve her gün tüm yorgunluğun üstüne bir de giysilerini dezenfekte etmek için yıkamak zorunda kalan emekçilere ulaştırılmalıdır.

Otomotiv fabrikaları derhal solunum cihazı üretimine geçmek üzere düzenlenmelidir. Üretilen araçlar binek aracından otobüsüne kadar sağlık emekçilerine ve sağlık kuruluşlarına tahsis edilmelidir.

İlaç ve kozmetik şirketleri kozmetik ve kâr getirirse bile öncelikli olmayan ilaç üretimini durdurmalı öncelikli ilaçların üretimine geçmelidir.

Patronları ikna etmek zorunda değiliz! İşçi denetimi için ileri!

Mühendis odaları fabrikaların dönüştürülmesi için harekete geçmeli, planlar oluşturmalarıdır. Üniversite gençliği hem planlamada hem üretimde yer almak için ön cepheye koşmalıdır! Fabrika komiteleri, fabrikadaki çalışma koşullarının sağlıklı hale getirilmesinin yanı sıra üretimin denetimini de eline almalıdır! Hastanede solunum cihazı yoksa araba da, televizyon da üretilmeyecektir! Sağlık emekçisinin maskesi, tulumu yoksa başka giysi de üretilmeyecektir!

Tüm toplumsal üretim, salgınla mücadelenin gereklerine göre planlanmak ve yoğunlaşmak zorundadır. Gıda, tıbbi malzeme, ilaç, dağıtım ve enerji alanları stratejik önemdedir; derhal işçi denetiminde, tazminatsız olarak kamulaştırılmalı ve merkezi planlama altında seferber edilmelidir. Ekonominin hâkim dorukları (büyük sanayi, kitlesel ölçekli ulaştırma, telekom, teknoloji şirketleri) ve en önemlisi kaynakların etkin ve planlı şekilde dağıtılması için bankalar derhal kamulaştırılmalıdır! Bu bir ekonomik model tercihi değil toplumun ölüm kalım meselesidir!

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi

22 Mart 2020

Levent Dölek

Korona günlerinde istibdad ve hürriyet

Hürriyet ekmek ve su kadar gereklidir. Evet! Salgın günlerinde de... Salgının ön gününde herkesin bildiğini halktan gizlemeyen gazetecileri, Barışları hapisane duvarlarının arkasına yollamıştık. Korona günlerinde de istibdad rejimi bozmadan devam etti. İlk resmi Koronavirüs açıklamasının ardından günler içerisinde "resmen" açıklananlarla gerçekte olanlar arasında büyük bir açığı farkının olduğu görülmeye başladı.

Bir hastanede sağlık çalışanlarına brifing verirken durumun vahametini anlatan doktorun gizlice çekilen videosu sosyal medyaya düşünce derhâl doktor hakkında soruşturma açıldı. Zorla özür diletildi. Sağlık çalışanlarını istibdad ile tek başına muhatap etmemek için Türk Tabipleri Birliği inisiyatif aldı ve doktorlardan aldıkları duyumlarla vaziyetin resmi açıklamalardan çok daha kötü olduğunu duyurdu. Tabii ki hemen hedef tahtasına oturtuldu. İstibdadın yarı resmi strateji kuruluşu SETA direktörü İsmail Çağlar, işi TTB'nin kapatılması çağrısı yapmaya kadar vardırı. Sosyal medya hesapları üzerinden yürütülen cadı avı ile devam ediyoruz.

İktidar önceliği kendi siyasi imajını korumaya vermiş gözüküyor. Ancak mesele AKP'nin başarısı ya da başarısızlığı falan değil... İstibdadın bu tutumu, salgına karşı cephede ve cephe gerisinde verilen savaşı kesin şekilde zaafa uğrattırıyor. Sağlık emekçileri kişisel koruyucu ekipman eksikliği dolayısıyla adeta dondurucu kışta yazlık üniformayla sefere gönderilen askerler gibi... Ama hastalık kapma korkusuna bir de istibdadın baskısı eklenmiş durumda. Sorunlar giderek büyüyor ama sağlık emekçisinin sesi de giderek kısılıyor. Sonuçta ne mi oluyor? İktidara nazı geçen, iktidarla sosyal medya gibi dolaylı doğrudan ilişki içinde olan, brifing bizzat hükümette özel hastane sahibi Sağlık Bakanı ile temsil edilen sermayenin borusu ötüyor.

Çankaya'da yapılan Koronavirüs eşgüdüm toplantısında herkes vardı. TTB yoktu, SES yoktu, DİSK yoktu... Türk-İş ve Hakk-İş zaten konu mankeni olarak oturtulmuştu. Haliyle toplantıdan sermayeye 100 milyarlık paket çıktı. Müteahhitler tabii ki unutulmadı. Kredi muslukları sonuna kadar açıldı. Ama bu pakette, istibdadın sesini kısıtı, bu yüzden de iktidar üzerinde baskı kuramayan sağlık emekçileri yoktu! Herkese #evdekal çağrısı yapılıırken zorla taburlar halinde fabrikalara sürülen işçiler de yoktu. Homurtular, tepkiler giderek artıyor ama iktidar cephesinde işçi sınıfının taleplerine kulaklar tıkalı. İktidar işten çıkartmayı yasaklamıyor. Özel sektörden özenli olmasını bekliyor! Toplu sözleşmeleri fiilen askıya alıyor. Yayınlanan genelgeye göre pazarlık orada donacak. Yani fiilen grevi yasaklıyor! Bu durumda özel sektör özenli olur mu? Patronların hoyratlığı karşısında bıçak kemiğe dayandığında, işçiler artık yeter diyerek sokağa indiğinde, istibdad polisini patronun kapısına mı işçinin tepesine mi gönderecek?

Ve... Millettin canı burnunda, her gün ölüm haberleri alıyoruz ve haberlerde Kanal İstanbul için ilk ihaleye çıktığını görüyoruz! Öyle ya Süleyman Soylu "çatlasınız da patlasınız da yapacağız" demişti. 1999 Marmara depreminde insanlar enkaz altındayken EYT zulmünü başlatacak mezarda emeklilik yasasını geçiren fırsatçı ruh 2020'nin istibdadında yaşamaya devam ediyor. Sermayeye peşkeş çekilen 100 milyarlık paket bir yerden çıkarılacak elbet... Aman dikkat! Evde kalmak için sokağa çıkma yasağı isterken kıdem tazminatından olmak da var.

Sadece salgınla değil aynı zamanda sermayeyle ve istibdad rejimiyle de mücadele ediyoruz. Bu sınıf mücadelesidir. Bir düşünelim... Televizyonlarda kelle paça tartışmaları yapılacağı, muhalif olup ama sağlık bakanını da övmenin bin çeşidi sergileceği yerde TTB'nin doktorların, hemşirelerin, hastanelerde çalışan işçilerin feryatları yankılansa, işçilerin biz de evde kalmak istiyoruz çığlıkları duyulsaydı... Sermayeye kalkan olan 100 milyarlık paketten önce sağlık emekçilerinin ihtiyacı olan ekipmanı sağlayacak, salgınla mücadelede stratejik alanlar dışındaki işçileri ücretli izinle eve gönderecek, stratejik alanlarda da gerekli tedbirleri bir bir sayacak kararlar alınsa, iktidarın imaj kaygısı değil halkın talepleri ağır bassa ve yaygın şekilde test yapılırsa hasta ve ölü sayımız ne olurdu? İşte bu yüzden en zor zamanda da hürriyet! Ekmek kadar su kadar...

İşçi sınıfı hem salgına hem kapitalizme karşı tüm dünyada ayakta

Koronavirüs salgını tüm dünyayı sararken, dünya nüfusunun ezici çoğunluğu olan emekçi kitlelerin salgına karşı mücadelesi kapitalistlere karşı bir sınıf mücadelesi hâlini aldı. İşçi sınıfı dünyanın her yerinde, kârlarını korumak derdindeki patronlara karşı hayatta kalma mücadelesi veriyor, sağlıklı koşullarda çalışma hakkını da gerektiğinde ücretli izin hakkını da eylemlerle, grevlerle alıyor. Kapitalist ekonomi dünya çapında baş aşağı giderken, Koronavirüs salgını ile birlikte sermaye tüm dünyada işçi sınıfına kölelik koşullarını dayatırken, buna karşı verilen mücadeleler ülkeden ülkeye yayılıyor. Birbirine esin ve güç kaynağı oluyor, dünya çapında eş zamanlı bir sınıf hareketi dinamiği yaratıyor.

Kapitalizmin kalbi ABD'de, büyük tekillerin fabrikaları, işyerleri grevlerle sarsılıyor

Amerika'da işçi sınıfının kendi sağlığını korumak için gerçekleştirdiği eylemlerin başını otomotiv işçileri çekiyor. Ford ve Fiat-Chrysler fabrikalarında, biri Fiat'ın sendika işyeri temsilcisi olmak üzere 3 işçinin hayatını kaybetmesi ve ardından bu fabrikalarda çalışan başka işçilerin de test sonucunun pozitif çıktığının duyulması üzerine Fiat-Chrysler'in Indiana, Detroit, Ohio fabrikalarında işçiler eyleme geçti. "Makinelere dokunmama" ve oturma eylemlerinin ardından başlayan grevle fabrikaların kapatılmasını sağladılar ve ücretli izne çıktılar. Bu eyleme Kanada'nın Ontario bölgesi Windsor şehrindeki işçiler de katılarak aynı hakları elde etti. Ford fabrikalarında artan işçi eylemleri sonucu üretim durdu.

Koronavirüs salgınının çok sert biçimde vurduğu New York'ta, internetten satış yapan Amazon şirketinin deposu, orada çalışan bir işçinin testi pozitif çıktığı için kapatıldı. Ancak sadece birkaç gün sonra tekrar açılınca işçiler her gün binlerce paketin ellerinden geçtiğini, yeterli tedbirlerin alınmadığını belirterek çalışmayı reddettiler ve deponun tedbirler alınana kadar kapatılmasını sağladılar.

Alabama'da otobüs şoförleri, kalabalık bir şekilde yolcu taşımak zorunda kaldıkları için başlattıkları grevle, daha az sayıda yolcu taşınması ve yolcuların arka kapıdan inip binmesi gibi tedbirlerin alınmasını sağladılar. Georgia'da bir tavuk fabrikasının işçileri çok sayıda işçinin hastalanması üzerine iş bırakarak fabrikanın tatil edilmesini sağladı. Pensilvanya'da belediye işçileri, eldiven ve maske yerine kendilerine sadece 4 paket kolonyalı mendil (!) verilince çöp toplamaya çıkmayı reddederek işi durdurdu. Washington'da, donanmaya da hizmet veren BIW tersanesi işçileri, bir işçinin testi pozitif çıkınca greve çıktı.

Brooklyn'de de postacılar işyerlerinin enfekte olduğunu söyleyerek çalışmama kararı aldı.

Çok sayıda işçinin işsiz kaldığı ya da ücretsiz izne gönderildiği ülkede, Houston gibi bazı şehirlerde kimi kiracılar kendi aralarında örgütlenerek salgın bitene kadar kira ödemeyeceklerini ilân ettiler. 30'un üzerinde dairenin bulunduğu ama tek bir zengine ait olan pek çok apartmanda tüm haneler kararın altına imza attılar.

İtalya sadece salgının değil, grevlerin de en hızlı yayıldığı ülke

Salgın sebebiyle en fazla can kaybının yaşandığı İtalya'yı grevler kasıp kavuruyor. 25 Mart'ta, Milano ve Roma'da metal işçileri bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Ancak bundan yaklaşık iki hafta önce tüm ülkeye yayılan grevler neticesinde pek çok fabrikada patronlar üretime ara vermek zorunda kalmıştı. Burada da başı otomotiv işçileri çekmişti. 10 Mart'ta Fiat'ın Napoli ve Molise fabrikası işçileri, çalışma koşullarını protesto ederek greve çıktı. Bunu Elektrolux, Lear, Scotiman, Bitron gibi büyük fabrikalar ile IKEA ve Amazon'un depoları izledi. Alman Thyssen-Krupp tekelinin 2.300 işçisini; Arcelor Mittal, Maserati, Yamaha, Ducati'nin on binlerce işçisi takip etti. Puglia çelik işçileri fabrikalar kapana kadar 10 gün grevde kaldı. Venedik'te iki büyük çelik fabrikası grev nedeniyle kapalı. 19 Mart'ta Fincantieri tersane işçileri ve Cenova liman işçileri greve çıktı. Tekstil fabrikalarına da sıfırayan grevde Corneliani işçileri futbol liglerine atıf yaparak "yurttaşlar Serie A ve Serie B olarak ikiye ayırlamazlar" diyerek konuyu özetledi.

İspanya, Fransa ve Kuzey İrlanda'da da işçiler yaşamlarını grevle savunuyor

İspanya'da da mücadelenin fitili otomotiv fabrikalarında ateşlendi. 16 Mart'ta Mercedes'in 17 bin işçisinin "kârlarınız değil, hayatlarımız önemli" diyerek başlattığı grev Iveco fabrikasına ve inşaat sektörüne, uçak parçaları üreten Aernova fabrikasına, Balay'a ve Continental'in lastik fabrikasına yayıldı. İşçiler bu eylemler sayesinde ücretli izin hakkı kazandılar.

Fransa'da önce Orleans'ın Saran şehrinde Amazon deposu işçileri koruyucu malzemeler olmadan çalışmayı haklı olarak reddettiler. Ardından yine otomotiv geldi: Peugeot-Citroen-Opel grubu bantlarında, Toyota ve Renault fabrikalarında emekçiler işi durdurdu. Çeşitli tersanelerde de işçiler hayatı tehlike altında bulduklarını belirterek greve başladılar.

Kuzey İrlanda'da et paketleme tesisinde çalışan 1.000 işçi, hijyen koşullarının uygun olmadığını söyleyerek işi durdurdular.

Brezilyalı futbolculardan yine "şık hareketler"

Latin Amerika'nın en büyük ülkesi olan Brezilya'da da salgın sebebiyle çok ciddi işçi eylemleri gerçekleşti. Ancak en ilginç protestolardan biri liglerin ertelenmemesi üzerine Gremio takımının futbolcularının

maça maskeyle çıkması oldu. Futbolcular greve mi gitmemiz lazım diye sordular ve esasen çeşitli spor dallarının amatör kümelerinde ve alt liglerinde mücadele eden genç sporcuların durumuna dikkat çektiler.

19 Mart'ta bir İtalyan şirketi olan ve 11 şehirde 37 bin işçisi olan AlmaViva çağırma merkezini işçileri iş bıraktı. Sendikali olmayan işçiler, bu eylemi kurdukları işyeri komiteleri aracılığıyla gerçekleştirdiler. Grevi tetikleyen, şirketin merkezi İtalya'nın Palermo kentinde 2.800 çalışanın iş bıraktığının duyulması oldu. Cadde-den ses gelmesin diye camların dahi açılmaması, yüzlerce insanın nefes alıp verdiği küçük odalarda çalışmalarına rağmen telefonda söyledikleri anlaşılın diye maske takmaya izin verilmemesi bardağı taşıran damla oldu. AlmaViva'yı aynı sektörde 80 bin işçisi olan Atento işçileri izledi. Salgın ilerledikçe grevlerin yayılma potansiyeli çok büyük. Şimdilik ertelense de Latin Amerika'nın en büyük limanı Santos'un 5.000 işçisi grev oylaması kararı almıştı. Liman soya, kahve, şeker, mısır ve pamuk gibi ürünlerin ticaretinde dünya ölçeğinde çok büyük bir yer tutuyor.

Asya'dan Afrika'ya sadece virüs değil sınıf mücadelesi de yayılıyor

Pakistan'da iki aydır maaşları ödenmeyen işçilerin eylemine polis, Koronavirüse karşı alınan tedbirlere aykırı şekilde topluca durmalarını bahane ederek hayasızca saldırdı! Bangladeş'te ise Dragon süveter fabrikasının 200 tekstil işçisi kriz nedeniyle 4 aydır maaşlarını alamadıkları için işi bırakarak kalmayıp 2 saat boyunca da yolu trafiğe kesti.

Yeni Zelanda'da 500 kişilik Sistema Plastik fabrikası işçileri 25 Mart'ta saatlerce yan yana, eldiven ve maske olmadan çalıştırıldıkları için greve başladı ve bir ay boyunca ücretli izin hakkı elde etti.

Zimbabve'de sağlık çalışanları yeterli koruma ekipmanı olmadan sağlık hizmeti vermeye zorlanmalarına karşı eylem yaptı. Sağlık emekçilerinin, eylem sırasında söyledikleri sözler akıllara kazınacak cinstendi: "Çalışmayı reddetmiyoruz, hasta insanlara kanımızın son damlasına kadar yardım etmek istiyoruz, ancak biz de hastalanmadan önce kesintisiz biçimde bunu yapabilmek için bu ekipmanlara ihtiyacımız var!"

Devrimci Marksizm dergisinin yeni sayısı, dünyayı tutsak almış olan Korona virüsün farklı boyutlarını ele alan iki yazıyla açılıyor: bir sağlık sorunu olarak pandemi ve ekonomik bir sorun olarak borsa çöküşü. Sayı, Türkiye'de sınıf mücadelesinin son dönemdeki en önemli boy ölçüşmesi olan MESS sözleşmesi konusunda kapsamlı bir analiz ile devam ediyor. Devrimci Marksizm'in bu sayıdaki ana dosyası ise Milli Mücadele ile Türkiye'de komünizmin ilk örgütlenmesinin 100. yıldönümü vesilesiyle Anadolu'ya, İstanbul'a ve Bakü'ye çeviriyor gözlerini. Diyalektik de bu sayıda bir kez daha yerini buluyor. Kitap değerlendirmeleri de Lenin'den Abraham Lincoln'e uzanıyor.

Kapağında Türkiye Komünist Fırkası'nın tarihi önderi Mustafa Suphi'nin bugüne kadar gün yüzü görmemiş bir fotoğrafının yer aldığı derginin içinde de Mustafa Suphi hakkında ilk defa yayınlanmakta olan bir belge ile o dönemde Türkiye'de komünist faaliyet gösteren bir dizi insanın fotoğrafları yer alıyor. Dergiye devrimcimarksizm.net internet sitesinden ulaşabilir, şimdi sayfaya ulaşmak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

devrimcimarksizm.net

iletisim@devrimcimarksizm.net

DevMarksizm

devrimcimarksizm

DİP'li Öğrenciler Bildirisi

Salgınla mücadele eve sığmaz!

Gençlik görev başına!

Koronavirüs tehdidi gün geçtikçe büyüyor. Şimdiden dünya genelinde binlerce insanın canına mal olan salgın Türkiye'de de hızla yayılıyor. Eldeki verilere göre virüsün gençlik üzerindeki etkileri düşük seyrediyor, ileri yaşta kişiler ve kronik hastalığı bulunanlar ise risk grubunda. Gençlere mümkün olduğu kadar evlerde kalma çağrısı yapılıyor fakat memlekette binlerce genç emekçi çalıştırılmak üzere zorla dışarda tutuluyor. Normal zamanda eğitimlerinin yanı sıra geçinmek için türlü işlere koşturan binlerce öğrenci ise okulların kapanmasının ardından işlerinden de oldular. Şimdi evde ama televizyonlarda koronaya karşı beslenme önerileri yapılıyor, makarna haşlıyorlar.

Halkın sağlığını telkin değil, seferberlik kurtarır!

Günlerdir ülkenin neredeyse tek gündemi Koronavirüs salgını. Milyonları etkileme tehlikesi olan bir salgın ile karşı karşıyayız. Referans hastanelerinden sağlık ekipmanlarının yetersizliği

ile ilgili yardım çağrıları geliyor. Hükümetin ekonomik paketler, kolonya ikramı ve telkinler dışında hiçbir şey söylemeyen açıklamaları halkı ikna etmiyor ancak ana akım medya hâlâ gerçekleri anlatmaktansa ya iktidarı övmeye yer arıyor ya da "evde kalma tavsiyeleri" ile meşgul oluyor. Artık masal anlatmayı bırakın. Milyonlarca hatta milyarlarca lira ciroya sahip tekstil fabrikaları kârları için çalışmaya devam ederken meslek liseliler okullarında maske ürettiyor. Peki hükümet ne yapıyor? Pazardan elle meyve seçilmesini yasaklayarak, kolonya dağıtarak halkın can güvenliğini sağlayabileceğini zannediyor! Salgını durdurmak gıda maddelerinin, sağlık araçlarının üretimi ve dağıtımını için bütün kaynakların kamulaştırılması ve seferber edilmesi ile mümkündür. Ancak derdi sağlık değil kârlılık olan patronlar ve patronları korumak için emekçi halkın can güvenliğini hiçe sayan istibdad rejimi salgınla mücadelede halkın önünde engel olmaya devam ediyor!

Meslek odaları ve üniversiteler görevli!

Salgına karşı mücadelede sağlık ekipmanlarının üretimi ve dağıtımını son derece önemli. Yoğun bakım gerektiren durumlarda kullanılması gereken solunum cihazlarının sayısı, öngörülen yoğun bakım ihtiyacının çok altında. Solunum cihazlarından sağlık çalışanlarını koruyabilmek ve virüsün yayılmasını önlemek için eldiven, maske, tulum gibi koruyucu ekipmanlara, hastanın ateşini ölçen robotlardan hızlı tanı kitlerine kadar gerekli bütün araçlar üretilmelidir. Bunu yapabilmek ancak bir seferberliğin ürünü olabilir. Meslek odaları ve üniversite kürsüleri bu cihazların üretimi için derhâl kolları sıvamalı, kamusal üretim ihtiyaçlarını planlamalıdır. Solunum cihazlarını, otomobil fabrikalarının bantlarında üretmenin mümkün olduğu biliniyor. Ancak bu üretim, cihazlarda kullanılan ara parçaların üretimi ve tedarigi ile gerçekleşebilir. Türkiye'de hâlihazırda solunum cihazı üreten bir şirket bulunmaktadır. Biosys

adlı bu şirket derhâl kamulaştırılmalı ve solunum cihazı üretimine dair sahip olduğu teknik bilgiler derhâl açıklanmalıdır. Üniversiteler içerisinde bulunan Ar-Ge merkezleri, teknokentler ve laboratuvarlar, sağlık ekipmanlarının tasarımı ve üretimi için seferber edilmelidir. Gerek solunum cihazı gerek hızlı tanı kitleri gibi virüsle mücadelede kritik olan başka cihazların üretimi için gerekli araştırma, geliştirme ve tasarım çalışmaları buralarda yapılabilir. Ciddi bir seferberlikle üç boyutlu yazıcılar bu cihazlar için ara parça dahi üretebilir. Bu cihazları üretecek fabrikaların içerisinde sterilizasyonun sağlanması, ara parçaların üretimi ve tedarigi ayrı bir planlama konusudur. Fabrikaların kamulaştırılmasıyla teknik olarak mümkün ve halk sağlığı için son derece önemli olan bütün bu planların hayata geçirilmesi için meslek odaları ve üniversite kürsüleri, emekçi halka destek olmalıdır. Meslek odaları ve üniversite kürsüleri bütün enerjisini ve bilgisini sağlık ihtiyaçlarının be-

delisiz karşılanması için seferber etmelidir. Gerek sağlık araçlarının üretimi gerek virüsün biyolojik olarak incelenmesi şirketlerin ya da istibdad rejiminin eline bırakılamaz! Bilimi emekçi halk için üreten bağımsız bir odak derhâl oluşturulmalı ve halka gerçekleri anlatmak için örgütlenmelidir.

Geleceğimiz ve emekçi halkın sağlığı için gençlik bir adım öne!

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, Koronavirüs salgını karşısında emekçi halkın sağlığı için ne gerekiyorsa var gücümüzle yapmaya hazırız. Halkın sağlığını maliyet kalemi gören patronlara karşı emekçi halka kalkan olacağız. Biz gençler omuzlarımızdaki görevin farkındayız; emekçi halk için üretmeye, elimizi taşın altına koymaya hazırız! Tüm gençliği bu krizde virüse karşı ön safalarda yer alan emekçilerin, sağlıkçıların yanında yerini almaya çağırıyoruz!

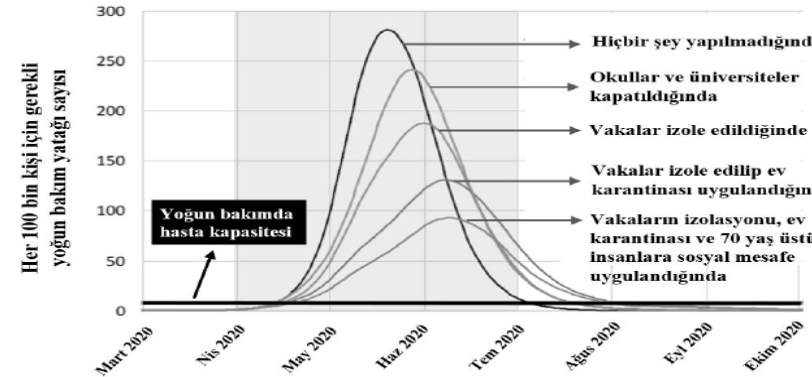
İTÜ'nün sesi

Koronavirüse karşı halk için üretmeye hazırız!

Kısa süre içerisinde bütün dünyayı etkisi altına alan yeni tip Koronavirüs salgını insanlığı tehdit ediyor. Uzmanların değerlendirmeleri ve bugüne kadar tespit edilen vaka istatistiklerine bakıldığında virüsün yayılma hızının yüksek, ölüm oranlarının ise düşük olduğu görülmektedir. Farklı ülkelerin virüs tehdidine karşı uyguladıkları tedbir politikaları farklılık gösteriyor. Bu tedbir politikalarının merkezinde ise bireysel önlemler yer alıyor. Öyle ki gerek televizyon kanallarında, gerek sosyal medyada sabah akşam kişisel temizlik, sosyal izolasyon ve benzeri bireysel uygulamalar tartışılıyor. Ancak eldeki veriler virüsle mücadelenin sağlık kapasitesini genişletici tedbirler alınmaksızın kazanılmasının mümkün olmadığını gösteriyor. Salgının İngiltere'ye yayıldığı ilk günlerde, "sürü bağışıklığı" politikasını devreye sokan İngiliz hükümetini bu politikadan vazgeçiren Imperial College London üniversitesinde yayınlanan "İlaç dışı müdahalelerin (NPI) COVID-19 ölümlerini ve sağlık hizmeti talebini azaltmaya etkisi" başlıklı rapor, aşağıdaki grafikte virüs ile mücadelede sağlık kapasitesinin önemini açıkça ortaya koyuyor.

Bu grafikte görüldüğü üzere İngiltere'de bütünüyle karantina uygulamaları, hiçbir şey yapma-

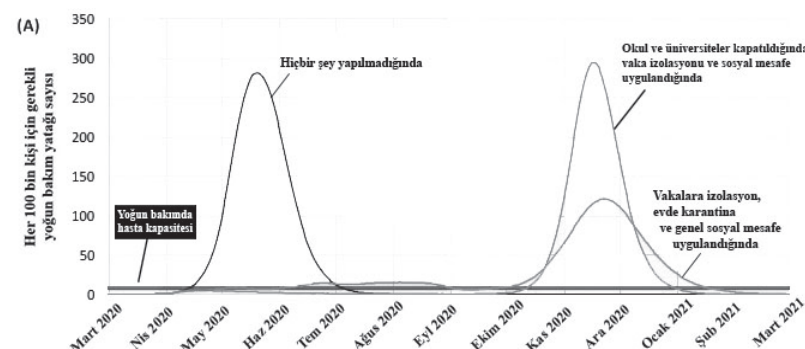

maya oranla yoğun bakım ihtiyacı olan hasta sayısını neredeyse 2 kat daha fazla düşürüyor. Ancak yine aynı grafik bütün tedbirler alınsa dahi sağlık kapasitesi artırılmadan en iyimser tabloda yoğun bakım ihtiyacı olan hasta sayısının sağlık kapasitesinden yaklaşık 9 kat fazla olacağını gösteriyor.

Bu grafik de ilerleyen aylarda hastalığın olası seyir dinamiklerini ortaya koyuyor. Grafığe göre İngiltere'de sağlık kapasitesi arttı-

rılmadığı takdirde en iyimser tahmine göre 2020 sonunda yoğun bakıma ihtiyaç duyan hasta sayısının sağlık kapasitesinden neredeyse 12 kat fazla olacağı yönünde.

Gerek bu tablo gerek bugüne kadar yaşananlar Türkiye için de büyük bir tehlikeye işaret ediyor. Üretimi ülkenin sağlık kapasitesini artırıcı biçimde dönüştürmeden Koronavirüsle mücadele etmek olanaksız görünüyor.

Meslek liselerinin ve sağlık çalışanlarının maske üretmeleri utanç vericidir!

Koronavirüs ile mücadele sadece yatak kapasitesi ile ilgili değildir. Aynı zamanda maskeden dezenfeksiyon malzemelerine, solunum cihazından Koronavirüs test kitine kadar sağlık araçlarının temini halk sağlığı açısından hayattır. Türkiye'nin üretim olanakları bütün bu araçları üretecek kapasiteye sahiptir. Ülkenin en büyük 500 firması içerisinde 46 tane tekstil firması mevcuttur. Onlarca tekstil fabrikasının, yüzlerce konfeksiyon atölyesinin bulunduğu bir ülkede maske ihtiyacı için meslek liselerinin kullanılması, sağlık çalışanlarının binbir zorluğun içinde bir de maske üretmek durumunda kalmaları utanç vericidir. Koronavirüsle gerçek bir mücadele için tekstil fabrikaları derhâl halka ücretsiz tıbbi tekstil ürünleri üretmek için çalıştırılmalıdır.

Otomobil fabrikalarında solunum cihazı üretmek mümkün!

İtalyan solunum cihazları üreticisi Siare Mühendislik'in yöneticisi Gianluca Preziosa, solunum cihazı üretmek için otomobil fabrikalarının kullanılabilirliğini, bunun için Fiat ve Ferrari ile görüşmeler yürütüldüğünü açıkladı. Yani teknik olarak otomobil fabrikalarında solunum cihaz-

ları üretmek mümkün. Ortada görüşülecek bir şey yok. Milyonların canı söz konusu olduğunda bunun gereği yapılmalıdır. Halkın ihtiyacı araba değil solunum cihazıdır. Derhâl Türkiye'de faaliyet yürüten otomobil fabrikaları solunum cihazı üretmeye başlamalıdır. Renault, Tofaş, Mercedes gibi ülkede otomobil ve taşıt üreten fabrikalar düşünüldüğünde Türkiye'nin çok büyük bir solunum cihazı üretme kapasitesinin olabileceği açıktır. Ancak bu, kâr için araba üretmekte ısrarlı olan otomobil patronlarını ikna etmekle değil, otomobil fabrikalarını kamulaştırmakla mümkündür.

Biz mühendislik öğrencileri olarak üzerimize düşeni yapmaya hazırız!

Biz mühendislik öğrencileri olarak fabrikaların sağlık ekipmanlarının üretimini planlanacağı, fabrikaların dönüşüm planlarının hazırlanacağı, bu konuda araştırma ve geliştirme faaliyetlerine derhâl başlanacağı bir komisyonun kurulması için tüm meslek odalarını, eğitim emekçilerini ve sendikaları göreve davet ediyoruz. Biz de mühendislik öğrencileri olarak böyle bir komisyonda çalışmaya, araştırmadan üretime kadar elimizden ne geliyorsa yapmaya hazırız! Bütün ülkeyi tehdit eden bu salgına karşı elimizden gelen her şeyi yapmalı, milyonların hayatını özel sektörün insafına bırakmamalıyız!

Mustafa Kemal Coşkun**Salgınlar emekçileri sever**

Salgınlar emekçileri, yoksulları sever, depremler de su baskınları da kuraklık da öyle. Bir salgın, elbette ki herkese bulaşabilir, bir deprem herkesin evini yıka-bilir, kuraklık herkesi vurur, zengin ya da yoksul ayırmaz, patron ya da işçi fark etmez. Ancak bir an için bu böyledir. Örneğin salgına karşı iktidarların alacaklarını söyledikleri önlemler, işte asıl ayırım, daha doğrusu sınıf ayrımlarının ne anlama geldiği tam da bu noktada ortaya çıkar. Tıpkı AKP iktidarının açıkladığı salgın paketinde patronlara para, işçi ve emekçiye dua düşmesi gibi. Evde oturma olanağı olanların evde kalması, bu olanağı olmayanların ise dışarı çıkıp çalışmak zorunda kalması gibi: Her sabah kalabalık servislerle işe gitmek, üretim bantlarının önünde yan yana çalışmak, yemekhanelerde dip dibe yemek yemek zorunda kalan sanayi işçileri, şantiyelere kapatılmış ve çalışmak zorunda bırakılan inşaat işçileri, daracık mekânlara tıkıştırılmış, tuvalete gidişleri bile denetlenen çağrı merkezi çalışanları, market kasiyerleri, ekip biçmeye devam etmek zorunda olan köylüler ve evinden çıkıp çalışmak zorunda bırakılan diğer emekçiler, tamamen kaderine terk edilmiş durumda. Çünkü iktidar, sermaye sahipleri sermayelerinden bir şey kaybetmesin diye önlemler alıyor, çalışmak zorunda bırakılan işçi ve emekçiler ise umurlarında bile değil. Daha birkaç gün önce cumhurbaşkanının, işten çıkarma yasağı ve genel ücretli izin hakkı ilan etmek yerine, el yıkayıp kolonyalanmayı, ardından da dua etmeyi önermesi bunun en güzel örneğidir.

Ama daha da önemlisi, bu salgın şu ya da bu biçimde geçtikten sonra karşımıza çıkacak manzardır. Bu son salgının tetiklediği ekonomik krizin bütün olumsuz etkileri ileride yine işçi ve emekçilerin sırtına bindirilecek, bu kesin. Salgın öncesinde de eşit değildik, salgın sırasında da. Salgından sonra da eşit olmayacağız.

Henüz bu salgının nerelere ulaşacağı, sonunun ne zaman geleceği belli olmadan, bazı ağızlarında “artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı” lafları gezmeye başladı. Burada vurgulanan nokta, kapitalizmin kimi çelişkilerinin gün gibi ortaya çıktığı ve bundan sonra artık kapitalizmin bugüne kadar geldiği gibi devam etmeyeceği üzerine. Sağlık hizmetlerinin tekrar kamusallaştırılacağı düşünülüyor örneğin. Bu elbette olabilir, ancak salgından önce ve salgın sırasında uygulanan ekonomi politikalarına bakınca bunun kendiliğinden olacağını beklemek olanaksız.

Nitekim sermaye sınıfının bu salgının tetiklediği ekonomik krizle başa çıkma yollarından biri olarak önereceği şey, içe kapanmış, korumacı ve ekonomik milliyetçiliğe dayalı çözüm arayışlarından başka bir şey olmayacak sanırız. Daha doğrusu, büyük sermayenin çıkarlarını merkeze alan, yani büyük burjuvaziye dünya pazarının olumsuz etkilerine karşı koruyan ve kollayan bir ekonomi politikası giderek kendisini daha fazla dayatmaktadır. Bu salgının tetiklediği ve hızlandırdığı kriz ile mücadele adı altında ekonomik milliyetçi bir politikayı işçi ve emekçilere şu ya da bu biçimde kabul ettirmenin yolları da fazlasıyla açılmıştır. Bunun, bazı sosyalistlerin sandığı gibi bir “refah devleti” uygulamasına benzemeyeceğini, tam tersine işçi ve emekçi sınıfları hem ekonomik hem de siyasal açıdan daha fazla baskı altına almak anlamına geleceğini söylemek yanlış olmaz. Daha şimdiden, “sorun küresel, çözüm ulusal” denmeye başlandı bile.

Bu durumda işçi ve emekçilere ve onların örgütlerine, aynı zamanda sol ve sosyalist partilere düşen, bu salgından sonra gerçekten de hiçbir şey aynı kalmayacaksa, mücadelede başka bir şey değildir. Salgından sonra hiçbir şey işçi ve emekçiler için aynı kalmayabilir, mücadeleye girilirse daha iyiye, bir mücadele verilmezse daha kötüye gidecektir. Ve salgın için iktidarın aldığı önlemlere bakılırsa, mücadele edilmediği takdirde sonucun işçi ve emekçiler açısından ne olacağı apaçık ortadadır.

İdlib'de Moskova ateşkesi bitiyor, Jeffrey'nin savaşı kapıda

5 Mart'ta Moskova'da, Türkiye ve Rusya arasında askeri faaliyetlerin durdurulması adı altında ateşkes ilân edildiğinde bunun savaşın ertelenmesi olduğunu yazmıştık. Çünkü bu anlaşma Türkiye'ye İdlib'de tüm tarafların resmen “terörist” olarak gördüğü HTŞ ve bağlantılı grupların 15 Mart'a kadar M4 karayolu çevresinden uzaklaştırılması görevini yükliyordu. Ardından Lazkiye ile Halep'i bağlayan bu karayolu Rus ve Türk ortak devriyeleri eşliğinde ticarete açılacaktı. Türkiye'nin daha dün korumak uğruna Rusya ve Suriye ile savaşın eşğine geldiği grupları buradan nasıl çıkartacağı tam bir muammaydı. Bunu yapmakta ısrarlı olursa söz konusu gruplarla çatışması, yapmadığı takdirde Rusya ve Suriye ile ateşkesin bozulacağı ortadaydı.

Radikal gruplar kim? Adları neden söylenmiyor?

Moskova anlaşmasının verdiği tarih olan 15 Mart geldi. Rus ve Türk askeri araçları konvoy halinde M4 karayoluna girdiler. Birkaç kilometre sonra sözü geçen grupların eylemlerle yolu kesip araçları taşıdığı, köprüleri bombalayıp yıktığı, yolun üzerine hendekler kazdığı görüldü. Devriye konvoyu geri döndü. Esad cephesi ateşkes bozuldu, savaşa de-

vam açıklamaları yaparken Rusya daha itidalli tutum alıyor ama abalından sopa göstermeyi de ihmal etmiyordu. 19 Mart'ta Milli Savunma Bakanlığı sosyal medya hesaplarından şu duyuruyu yaptı: “Silah arkadaşlarımız, İdlib Gerginliği Azaltma Bölgesi'nde radikal gruplar tarafından yapılan saldırı sonucu şehit olmuştur.” Radikal gruplar! Bu radikallerin adı yok mu? Türkiye ordusunun ve istihbaratının İdlib'de bu saldırıyı kimin yaptığını bilmeme ihtimali var mı? Tabii ki biliyorlar. Ama söylemiyorlar. Neden mi? 36 askerin Rus bombalarıyla öldürüldüğünü bildikleri halde neden söylemedilerse ondan. Çünkü İdlib'de diyalog böyle kuruluyor. Daha kötüsü tüm taraflar artık Türkiye'nin sadece bu dilden anladığını düşünüyor.

İstibdadın şifresini çözdüler: İçeride aslan dışarıda kuzu

2017'de Fırat Kalkanı harekâtının 170. gününde El Bab'ta TSK güçleri, Rus uçakları tarafından “yanlışlıkla” vuruldu. Vuruldukları yer Rusya'nın burayı geçmeyin dediği M4 karayoluydu. Sonra o karayolundan öteye geçilmedi. Geçtiğimiz ay 36 askerin vurulduğu kasaba Rusya destekli Suriye güçlerinin M4'e doğru yürüdüğü güzergâh üzerindeydi.

Resmen hiç Rusya suçlanmadı. Ama Moskova'da, o kasaba dâhil M4'ün güneyi Rusya ve Suriye güçlerine bırakıldı. Değil mi ki Trump, yaptırımları gösterip Rahip Brunson'ı alıyor, ekonominizi mahvederim diyerek Barış Pınarı'nın sınırlarını çiziyordu, Almanya ekonomi sotasını gösterip Deniz Yücel'i bırakıyordu, “radikal gruplar” da taleplerini aynı yöntemle ilettiler.

ABD'nin kanlı mesajı

“Radikal gruplar” yerine Heyet Tahrir Şam (HTŞ) dense, Hurras Ed-Din dense, Türkistan İslam Partisi dense o zaman bu grupları himaye etmeye devam edenlerin düşmanla işbirliği yapmakla suçlanması işten bile olmazdı. Ayrıca bu saldırıyla verilen mesajın asıl sahibi ABD emperyalizmiydi. ABD'nin NATO ordusunu vuracak hâli yoktu. Taşeron ihalesini “radikal gruplara” verdi. Somut olarak hangi örgütün ihaleyi üstlendiğinin bir önemi yok. Trump'ın Suriye temsilcisi James Jeffrey'nin “artık tehdit değil” dediği HTŞ de olabilir, CIA'nın içinde cirit attığı Hurras Ed-Din de olabilir, Suriye'den Çin'e Amerikan taşeronu tekfirçiliğinin adresi Türkistan İslam Partisi de olabilir... Sonuçta ABD, Moskova ateşkesini kabul etmediğini ve bu yolda devam edilirse İdlib'de Türkiye'ye bedel ödeteceğini bu şekilde ilettiler.

Katil Jeffrey savaşının başında

Mesaj alındı mı? “Radikal gruplar” hendek kazıyor, TSK hendekleri buldozerlerle kapatıyor. Ruslar alışverişte görsün diye askere çukur açıp çukur kapatılıyor. Ve tekrar İdlib sınırından bölgeye zırhlı araç ve hava savunma füzesi sevkiyatı başlıyor. Demek ki mesaj alındı? Moskova ateşkesi bitiyor ve tekrar Jeffrey'nin savaşı yaklaşıyor!

8 Mart'ta erkek egemenliğinin, sermayenin, istibdadın, emperyalizmin zincirlerini kırmaya çağırdık

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne, “Erkek egemenliğine, kapitalizme, istibdada ve emperyalizme karşı 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!” şiarı ile hazırlandı. 8 Mart öncesinde fabrika önlerinde, emekçi mahallelerinde, emekçi semtlerin pazarlarında, okul kapılarında dağıttıkları bildiriler, emekçi semtlerde yaptıkları afişlemeler ile bu şiarın işçi ve emekçi kadınlara, gençlere, öğrencilere ulaşması için çalıştı. Mahallelerde kapı kapı gezdi, ev ziyaretleri yaptı. Parti bürolarında ve yine çalışma yaptığı emekçi mahallelerinde 8 Mart'ı hep birlikte örgütlemek için hazırlık toplantıları düzenledi.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, bu yoğun hazırlık faaliyetinin ardından emekçi kadınları, ekme ve hürriyet mücadelesini birleştirmeye, bu mü-

cadelenin en önünde yer almaya çağırarak pankartlar, döviz ve sloganlarla İzmir'de, Ankara'da, Eskişehir'de, Çorlu'da 8 Mart meydanlarında yerini aldı. İzmir'de ayrıca Altındağ Mahallesi'nin emekçi kadınlarının düzenlediği eyleme öncülük etti. Altındağ'da emekçi kadınlar, önce el birliği ile kendi pankartlarını hazırla-

dı, yürüyüş ve yürüyüşün ardından bir açıklama yaptı. İstanbul'da ise haftalar öncesinde başlayan hazırlıklar, ev ziyaretleri, bildiri ve afiş çalışmalarının ardından 8 Mart'ta İkitelli'de “Ekme, Gül ve Hürriyet için emekçi kadınlar en öne!” pankartıyla bir yürüyüş gerçekleştirdi.

23 Nisan 1920: Türkiye'nin ilk Kurucu Meclisi açılıyor

Devrimci İşçi Partisi, son yıllarda, 2016'daki başarısız darbe sonrası ilan edilen OHAL ve "cumhurbaşkanlığı sistemi" adı takılan yeni rejim ortamında, Türkiye'de artık sadece basının, yargının, hürriyetlerin değil, meclisin, yani TBMM'nin de zincirli olduğunu ileri sürerek bu ülkeye istibdadın yerine hürriyetin gelmesi için bir Zincirsiz Kurucu Meclis yolunda mücadele vermek gerektiğini savunageldi. Muhataplarımız soruyorlar: Nedir bu Kurucu Meclis? Onlara Engels'in proletarya diktatörlüğünü sorgulayan revizyonistlere cevap verdiği gibi cevap verelim: "Kurucu Meclis nedir?" diye mi soruyorsunuz? 23 Nisan 1920'de kurulan Büyük Millet Meclisi'ne bakın!

Bundan tam 100 yıl önce, Türkiye'de yeni bir meclis kuruldu. Bu meclisin kuruluşuna giden yol, Osmanlı Devleti'nin başkenti olan İstanbul'un bu tarihten yaklaşık bir ay önce, 16 Mart 1920'de resmen işgal edilmiş olmasıydı.

Bu koşullar altında, İstanbul meclisinin milletvekillerinin yanı sıra her bölgenin yeni seçeceği milletvekillerinin de katılımıyla meclisin Büyük Millet Meclisi (BMM) adı altında 23 Nisan 1920'de açılması kararlaştırıldı.

Demek ki, bu meclis her şeyden önce emperyalizmin zincire vurduğu bir ülkenin insanların kendi kaderlerini kendi ellerine alma girişimidir. Burjuvazi için vatan savunmasının, sosyalistlerin gözüyle emperyalizme karşı mücadelenin bir aracıdır.

Ankara Ulus'ta küçücük bir binada, öğrencilerin ders sıralarına oturarak ilk oturumu yapan mebuslar, Türkiye tarihinin en önemli toplantısını yaptıklarını belki de bilmiyorlardı. O alçakgönüllü bina, bugünün heybetli meclisinden bin kat daha büyüktü.

Gerçekten Büyük Millet Meclisi idi.

"Meclis-i Müessesan"

Bu meclise resmen "Meclis-i Müessesan" adının verilmesi bile düşünülmüş, sonra halkı padişaha koz vermemek için bundan vazgeçilmiştir. Ama adı ne olursa olsun, daha sonra "Birinci Meclis" olarak da anılacak olan bu meclis, bir Kurucu Meclis olarak iş gördü. Ne demektir Kurucu Meclis? Yeni bir devletin kuruluşuna kendi iradesiyle karar veren ("kurucu irade") ve bu devletin özelliklerini belirleyen belgeleri (en başta devletin anayasasını) kabul eden bir meclis. Daha kuruluşunun ertesi günü ülkenin bütün işlerini yürütme yetkisine dair bir karar aldı. Bu, padişahlıkla yönetilmekte olan bir ülkede zaten bir kurucu iradeyi ortaya koyuyordu.

Ama BMM'nin Kurucu Meclis karakteri asıl ertesi yıl 1921 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nu, yani yeni bir anayasayı kabul ettiğinde açıkça ortaya çıkıyordu. Ülkenin 1876 yılında kabul edilmiş bir Kanun-u Esasi'si

(anayasası) vardı zaten. Ama bir Kurucu Meclis olarak BMM yeni bir anayasa kabulünü gerekli görmüştü. Bunun anlamı açıktı. BMM "ben anayasa yaparım, ben kurucu iradeyim" diyor ve yeni bir devletin kuruluşuna adım adım yürüyordu.

Kurucu meclis, dün ve bugün

Bugün sosyalistlerin 23 Nisan 1920'de kurulan BMM'yi "Mustafa Kemal'in meclisi" diye küçümsemeleri, TKP'nin uzun onyıllar boyu Kemalizme kuyrukçuluk yapmış olmasına tepki içinde ters yöne savrulmak anlamına gelir. Kemalizmin resmi ideoloji olarak yerleşmesinden sonra 23 Nisan'ın "çocuk bayramı" olarak asıl büyük tarihi anlamından kopartılması, sosyalistlerin bu yaklaşımı kabul etmesi için bir neden değildir. Sosyalistler işçi sınıfına bu ülkenin, bu devletin, bu cumhuriyetin bir devrim yoluyla kurulduğunu, bugünkü meclisin atasının bir Kurucu Meclis olduğunu anlatmalıdırlar.

Kurucu Meclis bir burjuva organdır. Ama büyük kitleleri istibdada karşı hürriyet içinseferberlik yolunda harekete geçirebilecek bir şiarıdır. Örneği, Fransız ve Rus devrimlerinde olduğu gibi bu topraklarda da vardır. Bugün bu şiar işçi, emekçi, kent ve kır yoksulu halkı ve ezilen bütün büyük kitleleri harekete geçirdiğinde, halkın bir kurucu meclisi mi yoksa işçi sınıfının iktidarını tescil edecek olan sovyet ya da şûrâ sistemini mi seçeceği onun kararına bağlı olacaktır.

Armağan Tulun

Koronaya karşı sendika, direnen işçileri unutma!

Koronavirüs salgınının yayılmasını engellemek için zorunlu olmadıkça evden çıkmayın çağrılarını sürerken, işçilerin yine mesai yollarına düştüğünü, en fazlasından iki tane dezenfektan koyulan fabrikalarda, işyerlerinde eski düzen kalabalık şekilde çalıştırıldığını anlatan birçok yazı Gerçek gazetesinin sayfalarında ve internet sitesinde var. Sermaye düzeni bunca teknolojiye, kaynağa rağmen insanların ihtiyaçlarını karşılama kapasitesinden yoksun, dünya çapında sapır sapır dökülüyor. Ama patronlar böyle bir salgın döneminde de toplumun ihtiyaçlarına yönelik değil, yine kendi cebini doldurmak için, işçisinin de toplumun da sağlığını yok sayarak kendi çarkı dönsün istiyor. Koronavirüs salgını başladığından beri herhalde dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğu, eller ne kadar süreyle yıkanmalı, 14 gün kuralı ne, her şeye hâkim hâle geldi. Sosyal mesafelenme gibi, bu zamana kadar aşına olmadığımız terimler havada uçuyor. İnsanlar alınması gereken tedbirleri bilip de uygulamayan, rahat davranan eşine dostuna kızıyor. Ama rahat davranmak ne ki, tedbirleri uygulamak isteyenleri de engelleyen hatta uygulamamak için örgütlü davranan bir kesim var: sermaye.

Fabrikalardan Haberler sayfalarında, fabrika işçisi yoldaşlarımız, dostlarımız kendi fabrikalarında alınan ya da alınmayan önlemleri anlatıyor, bunları başka fabrikalarda alınan tedbirlerle kıyaslıyor. Koronavirüs salgınından da her anlamda en fazla bir bütün olarak işçi sınıfı etkilenirken, fabrikalar arasındaki farklarda belirleyici bir faktör esas olarak öne çıkıyor, sadece bu yazılardaki fabrika ve işyerlerinde bile kendisini gösteriyor: Sendikası olup olmamak. Evet sendikaların olduğu fabrikalardaki önlemler de dört dörtlük, tam anlamıyla yeterli değil belki ama önlem almaya daha erken bir aşamada başlayanların, diğerlerine göre daha sıkı önlemler alanların, ücretli idari izin gibi uygulamaların çoğunlukla sendikası işyerlerinde olması da tesadüf değil. Sendikası olmak, örgütlü olmak, iş kazası denilen iş cinayetlerine karşı da, Koronavirüs örneğinde olduğu gibi böyle olağanüstü durumlarda salgın hastalığa karşı da işçinin canını, sağlığını daha fazla koruyor.

Ve bu düzende patronlar işçilerin sadece sağlık hakkını değil, aynı zamanda sendikası çalışma hakkını da gasp ediyor. Türkiye'de ilk Koronavirüs vakalarının ortaya çıktığı günlerde, sendikalaşma hakkının gasp edilmesine karşı birçok fabrikada direniş vardı. Bursa'da tamı tamına iki senedir direnen Cargill işçileri... İzmir Gazemir Serbest Bölge'deki biri tekstil diğeri metal olmak üzere iki fabrikanın, SF Trade ve Kale Pratt&Whitney fabrikalarının direnen işçileri... Gebze'de dört aydan uzun süredir mücadele eden VIP Tekstil işçileri... Çorlu'da Megam Tekstil direnişinden işçiler... Ve nihayet sendikalaştıkları için tam o günlerde işten atılan ve buna karşı bir direniş başlatan İstanbul Esenyurt'taki Kartek Metalurji'de çalışan metal işçileri... Bugün bu direnişlerin hiçbiri devam etmiyor, hepsine ara verilmiş durumda. Bazısında mücadele eden işçiler, direniş alanının koşulları riskli olabileceği için önlem amacıyla direnişe ara verdi. Bazısında fabrikanın içinde üretim durduğu için direnişe ara verildi. Hepsinde yaşananlar birbirine benzer. Hepsinde patronlar sendikalaşmayı kırmak için türlü manevralar yapıyor, işten çıkardığı işçiye "sendikadan istifa et, gel başla" diyor, içerde hâlâ çalışan işçiye sendikadan istifa etmesi için baskı uyguluyor ya da sendikadan istifa karşılığı ek zamlar, ikramiyelerle adeta rüşvet veriyor, yani ne pahasına olursa olsun sendikayı fabrikaya sokmamaya çalışıyor. Ve yine hepsinde direnişçi işçiler, her türlü bedeli göze alarak sendikası çalışma hakkını savunuyor. Ve bugün Koronavirüs belasına karşı verilen savaş da sendikası-sendikasız fabrikalar arasındaki fark da bir kez daha sendikası olmak için direnen işçilerin, aylarca hatta yıllarca bu mücadelede ısrar etmesinin ne kadar haklı olduğunu gösteriyor. Bugün bu mücadelelere direniş alanlarında ara verilmiş olabilir, ama mücadele devam ediyor. Onların mücadelesinin, kazanımla sonuçlanan her mücadelenin işçi sınıfının hanesine yazıldığını unutmayalım. Dün olduğu gibi, bugün de sahip çıkalım.

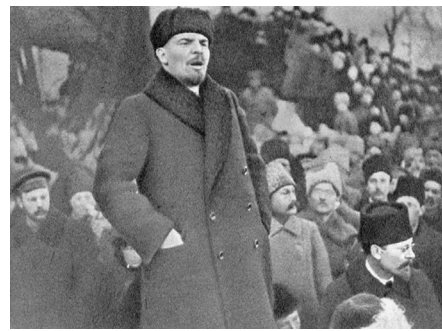
Lenin 150 yaşında

21. yüzyıl sosyalizminin turnusol kâğıdı

Tarihin ilk başarılı işçi sınıfı devrimi olan 1917 Ekim devriminin baş mimarı Lenin, 22 Nisan günü tam 150 yaşında olacaktı yaşasaydı. 20. yüzyıl sosyalizm deneyimi, başta Ekim devriminin ürünü olan Sovyetler Birliği olmak üzere, insanlık 21. yüzyıla girmeden önce çöktü. Bunun temel nedeni, Lenin'in üzerinde ısrarla durduğu dünya devrimi programının, yani enternasyonalizmin terk edilmesiydi.

Buna rağmen patronlar sınıfının sözcüleri ve sosyalizmden umut kesen solcular sorumluluğu Lenin'in üzerine yıkmak için ellerinden geleni yaptılar, yapıyorlar. Lenin Marx'ın en sağlam öğrencisiydi. Lenin'in bugünkü düşmanları ise onu Marx'tan koparmaya çalışıyorlar. "Marx insancıldı, kapitalizmi güzel eleştirdi, meta fetişizmi ya da

yabancılaşma gibi güzel felsefi kavramlar geliştirdi" diyorlar. "Oysa" diye ekliyorlar, "Lenin çok disiplinli bir parti kurmuştu, bu Sovyetler Birliği'ni bürokratlaştırdı". Daha

neler, daha neler.

Böylece Marx bir aydın gevezeliği konusu, sohbetlerde bilgi ve caka satmanın bir bahanesi haline getiriliyor. Sakalı kesiliyor, etkisizleştiriliyor, bir devrimci olarak değil

akademik bir aydın gibi gösteriliyor. Buna karşılık Lenin, işçi sınıfının iktidarı için mücadelenin kötü bir şey olduğunu anlatmak için yerden yere vuruluyor.

Bunun için bugün Marksist olmak artık yeterli değil. İşçi sınıfının kurtuluşu için mücadele etmeyen bir Marksizm olamaz. Lenin'i karalayanlar işte tam da buna karşı çıkıyorlar. Öyleyse, bugün sosyalizm açısından Marx değil Lenin'dir turnusol kâğıdı.

Biz diyoruz ki: İşçi sınıfıyla yeniden buluşmak için Lenin. Patronların tahakkümüne son vermek, işçi iktidarını kurmak için Lenin. Dünya devrimi ve halkların kardeşliği için Lenin!

Nice 150 yıllara Lenin yoldaş! Mücadelemizde yaşıyorsun çünkü!

Sosyalizm olsaydı ne fark ederdi ki?

Koronavirüsün ve yakın geçmişteki benzerlerinin toplumsal koşullardan bağımsız olarak ortaya çıkıp çıkmadığının bilimsel olarak saptanması muhtemelen uzun bir zamana yayılacak. O zamana kadar, tersini iddia edemeyeceğimize göre, virüsün doğanın toplumsal koşullardan bağımsız süreçleri sonucunda ortaya çıktığını, yani bir doğa olayı olduğunu varsaymak zorundayız. Bu durumdan hareketle, bugün doğan felaketin kaçınılmaz olduğunu ileri süren sürene. Daha ileri gidip bunu Allah'ın insan toplumlarına düzen getirmek üzere müdahalesine bağlayan bile var.

Oysa biz bugün yaşanan dev ölçekli felaketin kapitalizmin suçu olduğunu ileri sürüyoruz. Neden? Çünkü bugün yeryüzünde kapitalizm yerine sosyalizm olsaydı, virüsün vereceği hasar çok daha sınırlı olurdu. Hatta belki de Çin'in dışına bile taşmadan kontrol altına alınmış olurdu. Taşsaydı bile yayılma oranı da, ölüm sayısı da çok daha düşük olurdu. Bu, kapitalizm ile sosyalizmin toplumsal işleyiş mekanizmalarının doğasından hareketle tartışmasız biçimde ileri sürülebilecek bir iddia.

Önce salgının Çin'in dışına taşıp en az 120 ülkede ortalığı kasıp kavuran bir pandemiye dönüşmesi meselesini ele alalım. Sosyalizm olsaydı, Çin ile diğer ülkeler arasında ekonomi, eğitim, seyahat ve benzeri alanlarda daha az ilişki olmayacaktı; tam tersine çok daha derinlemesine bir bütünleşme olacaktı. Peki, o zaman nasıl "belki de Çin'in dışına bile taşmadan" önlenme ihtimalinden söz ediyoruz. Çünkü sosyalizm koşullarında dünya bir kardeş uluslar topluluğu olarak yaşayacak. Bugün ulusal devletlerin bitmek bilmeyen rekabet ve çatışmalarının ardında her birinin uluslararası burjuvazinin bir ulusal bölümünün aracı olması yatıyor. Bu da görünürdeki bütün uluslararası işbirliğine, Birleşmiş Milletler sisteminin ikiyüzlülüğüne rağmen her ulusun kendi bacağından asıldığı bir durum doğuruyor.

Sosyalizm koşulları altında Çin'de salgın başladığında, dünyanın bütün ulusları ve onları birleştiren ulusüstü örgütler, bu alandaki bilimsel becerilerinin, yetiştirilmiş insan güçlerinin, maddi kaynaklarının bir bölümünü Koronavirüsün kontrol altına alınabilmesi için derhal Çin'e gönderirdi. Bunu hayali bir "aman Çinli kardeşlerime yardım edeyim" dürtüsüyle değil (sosyalizm ilerlediği ölçüde bu da hayali olmaktan çıkacaktır), her bakımdan bütünleşmiş bir dünyada kendi çıkarlarının başka herkesin çıkarıyla ortak olduğu bilinciyle yapardı. Yani virüs başka insan topluluklarını, bu arada bizi de mahvetmesin diye. Kapitalizm koşullarında ise, ulusal sermayelerin çıkarı dolayısıyla bütünleşme rekabet, hatta düşmanlık ile el ele yürür. Sonuç ortada: Bugün Amerika bir buçuk milyarlık Çin'in enfekte hasta sayısını, İtalya ise Çin'in ölü sayısını aştı! Parmağını bile kıpırdatmayan, zararlı çıktı. Kapitalizmin bütünleşmiş bir dünyada irrasyonel, zamanını doldurmuş bir sistem olduğundan başka neyi gösterir bu? Bu anlattığımızdan bir an bile kuşku duyan varsa, onlara Kübalı doktorların Avrupa'nın en zengin bölgelerinden Lombardiya'nın yardımına koştuğunu hatırlatırız!

Diyelim virüs sosyalizm koşullarında da Çin'de durdurulamadı. "Hattı müdafaa"nın yerini "sath-ı müdafaa" aldı insanlık için. Bu sefer de sosyalizm planlı bir sistem olduğu için çok daha etkili bir savaş verirdi her ülkede. Çin'de salgının korkutucu boyutlara ulaşması ile Avrupa'da ve daha sonra Amerika'da görülmesi arasında yaklaşık bir buçuk ay var. Sosyalizm koşullarında yaşayan ülkeler bu bir buçuk ay boyunca planlı ekonomi sayesinde virüsle mücadelede kapitalist ülkelerden çok daha güçlü hale gelmiş olurdu. "Burjuva devletleri de bir salgın konusunda plan yapabilir" dediğini duyuyor gibi oluyoruz. Yapsa ne yazar? Bizim plandan kastımız bakanlıkların bilgisayarlarındaki geveze "Bilim Kurulu" belgeleri değil ki! Biz plan denince bütün ekonominin böyle bir salgını karşılayacak biçimde yeniden düzenlenmesini kast ediyoruz. Planlama bir üretim ilişkisidir, "mücadele planı" adı verilen belgeler değil!

Bakin bugün sadece Türkiye'de değil Amerika gibi dünyanın en güçlü ekonomisine sahip bir ülkede bile test kiti kıtlığı günler boyunca hastalığın boyutlarının, coğrafi, sınıfsal vb. dağılımının gerçekçi olarak değerlendirilmesini engelledi. Hâlâ da son derecede yetersiz testler. Oysa Dünya Sağlık Örgütü başkanı ne dedi? "Gözünüz bağlıysa yangınla mücadele edemezsiniz. Onun gibi, kim hasta bilmeden salgınla mücadele edemezsiniz. Biz diyoruz ki: test, test, test!"

Sadece test de değil. Sağlık çalışanlarının korunması için malzeme. Hastalığın yayılmasına rağmen ölü sayısını azaltacak solunum cihazları. Bunların hepsi planlama ve fiilen üretim meselesi. Kapitalizmde neden olmaz? Çünkü sermaye kâr için vardır. Onu toplum sağlığı için harekete geçiremezsiniz. O kârına hâle gelmemesi için işçileri tabur tabur fabrikalara doldurur, ölümler yüz yüze getirir! Toplumsal ihtiyaçların belirlediği önceliklere dayanan üretim ancak merkezi olarak planlanmış ekonomide olur.

Bu liste uzar gider. Son bir meseleden söz ederek bitirelim. Sosyalizm, eğitim, sağlık, konut gibi alanlarda bütün işçi ve emekçilerin vazgeçilmez ihtiyaçlarını mutlaka karşılar. 20. yüzyılın başarısız sosyalist inşa deneyimleri bile bu alanlarda asgariyi her zaman sağlamıştır. Sosyalizmde kimse işsiz, aç açta, sefil yaşamaz. Dolayısıyla halk sağlığı koşulları çok daha iyidir. Bu 20. yüzyıl sosyalist inşa deneyimleri için bile tartışılmazdır. Oysa kapitalizm sınıf mücadelesidir. Sermaye işçi sınıfından ürettiğinde bütün bu alanlarda taviz verir vermesine. Ama çıkarı gerektirdiğinde de sınıf mücadelesini en acımasız tarzda yükselterek bütün bu hizmetleri tirpanlar. İşte neoliberal taarruz! Sermaye bütün dünyada son kırk yıldır sağlık sistemini delik deşik etmiştir. Bunun için bugün İtalya'da, İspanya'da hastalar yerlerde yatıyor. Bunun için dünyanın en zengin kenti, Wall Street'in vatani New York dünyanın salgın başkenti haline geliyor!

Hayatımızı kurtarmak istiyorsak ille sosyalizm!

Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın 1 Mayıs!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, 2020 yılında tüm dünyada çok özel koşullar altında kutlanacak. Dünyanın gündeminde Koronavirüs salgını var. Bu salgın 1 Mayıs'ın önemini azaltmıyor tam tersine artırıyor. Çünkü salgın tüm dünyada ve Türkiye'de kapitalist krizin derinleşmesiyle birlikte keskinleşen bir sınıf mücadelesi olarak yaşanıyor.

Kapitalist sistem virüs karşısında teslim bayrağını çekti: Kendiyle birlikte insanlığı da dibe çekiyor!

Trump, salgınla mücadelenin ekonomik faturası, hastalıktan daha kötü diyor. Trump'ın faşist Teksas valisi, ekonomi çökeceğine yaşlılar ölsün diyor. İngiliz emperyalizminin Başbakanı sağcı Boris Johnson da "bırakalım yaşlılar ölsün, toplum bağımsızlık kazansın, para da cebimizde kalsın" diyenlerdendi. Kaynak yokluğu ile çöktürülmüş kamu sağlık sisteminin bunu kaldıramayacağını gösteren raporlar gelince çark etti.

Türkiye de ne yazık ki aynı yolda. Evde kal diye kampanya düzenleyip patronların kârı için milyonlarca işçiyi tabur tabur fabrikalara, işyerlerine sürdüler. İktidar, patronlara 100 milyarlık destek paketi açıklarken işçilere kolonya ve dua tavsiye etti.

Kapitalistler kendilerini villalarına, saraclarına kapattılar. Olur da virüs kaparlarsa ilaçsız kalmayacaklarına, acil servislerde yere kıvrılıp yatmak zorunda olmayacaklarına, ne kadar yaşlı olursa olsunlar solunum cihazının fişinin daha genç bir hastayı kurtarmak için çekilmeyeceğine eminler. Kriz dönemlerinde borçlarını, zararlarını karın tokluğuna çalıştırarak, vergi ile ezerek işçi sınıfına ödettiler. Şimdi ise kârları azalması diye milyonların canına göz diktiler. Koronavirüsün ilacı ve aşısı yok ama baş etmek de korunmak da mümkün. Hem kapitalist ekonomiyi ayakta tutup hem de salgınla baş etmek ise imkânsız!

İnsanlık hayata işçi sınıfıyla tutunuyor, işçi sınıfıyla kurtulacak!

İşçi sınıfı ise sadece salgına karşı mücadele etmiyor. İnsanlığı ayakta tutmak için de savaşıyor. Sağlık emekçileri savaşta en ön cephede! Üretim sürüyor. Sağlık malzemesi, ekipman ve ilaç üretimi için işçiler çalışıyor. Tarım işçileri ekmeye biçmeye devam ediyor. Marketlerin rafları gıda, temizlik maddesi, günlük tüketim malzemeleri vb. üreten fabrikalarda çalışan işçiler sayesinde, o ürünleri taşıyan tır ve kamyon şoförlerinin, demiryolu işçilerinin emeğiyle doluyor. Evlere servis yapan kuryeler daha az trafikte ama daha büyük bir tehdit altında çalışıyor. Patronlar arazi oldu, dünyayı işçi sınıfı dönüyor.

Bu hep böyleydi ama salgın günlerinde patronlar sınıfının toplumun sırtından geçi-

nen asalaklar olduğu tüm çıplaklığı ile daha da görünür oldu. Ve artık toplum asalak sermaye sınıfı ile birlikte yaşamının sonuna geldi. Sömürü ile semiren bu sınıf tüm insanlığı yok oluşturmaya sürüklüyor. Biz sosyalistler hep insanlığın kurtuluşunun işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçi halkın seferberliği ile mümkün olduğunu söyledik. Şimdi yaşadığımız dönemde tüm insanlık işçi sınıfının sayesinde hayata tutunuyor. Kapitalizm iflas bayrağını çekerken, Küba'dan Çin'e geçtiğimiz yüzyılın işçi devrimlerinden kalan kazanımlar insanlığın imdadına koşuyor! Hiç şüphesiz ki insanlık ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğünde kurtulacak!

1 Mayıs anlamını sınıf mücadelesinde bulur!

1 Mayıs dünyanın pek çok yerinde yine meydanlarda işçi sınıfının taleplerinin yazılı olduğu pankartlarla, işçi sınıfının mücadelesini ve devrimi simgeleyen kırmızı bayraklarla kutlanacak. Ama bu yıl 1 Mayıs dünyanın salgınla boğuşan pek çok yerinde anlamını; acil servislerde, yoğun bakımlarda özel işçi tulumları içinde savaştan sağlık emekçilerinin, toplumu ayakta tutmak için sadece emeğini değil canını da ortaya koyarak üreten işçi ve emekçilerin mücadelesinde bulacak!

Hâkim sınıflar savaşlarına ara vermiyor, televizyonlar daha az gösterse de Suriye'de ABD emperyalizminin himayesinde haksız bir savaş devam ediyor. İstibdad sopsamı bir yanda hakikati söyleyen sağlık emekçisinin diğer tarafta kayımlarla Kürt halkının başından eksik etmiyor. Sermaye ve iktidarı dün depremi bugün de salgını haklarımızı saldırmak için fırsat biliyor! Bugünkü EYT sorununu doğuran emeklilik yasası Meclis'ten, 1999 depreminin ölümlerinin bir kısmı hâlâ enkaz altında iken geçmişti. Kanlı İstanbul'un ihalesi, Koronavirüsten ölü sayısı her gün yükselirken yapıldı! Hepsini tüm bu dönem geçtiğinde faturayı her şekilde emekçi milyonlara ve ezilen halklara kesmek için dişlerini biliyor!

Biz işçi sınıfı olarak bayramımızı katliamların, savaşların, yoksulluğun gölgesinde kutlamaya alıştık. Pek çok zaman bayramını barikatlarda dövüşerek kutlayan bir sınıfız. Biz de mücadelemize ara vermedik ve vermeyeceğiz! Emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı mücadelemizi her koşulda, şartta, mekânda sürdüreceğiz!

Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

Hürriyet işçilerle gelecek!

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Sosyalizm!